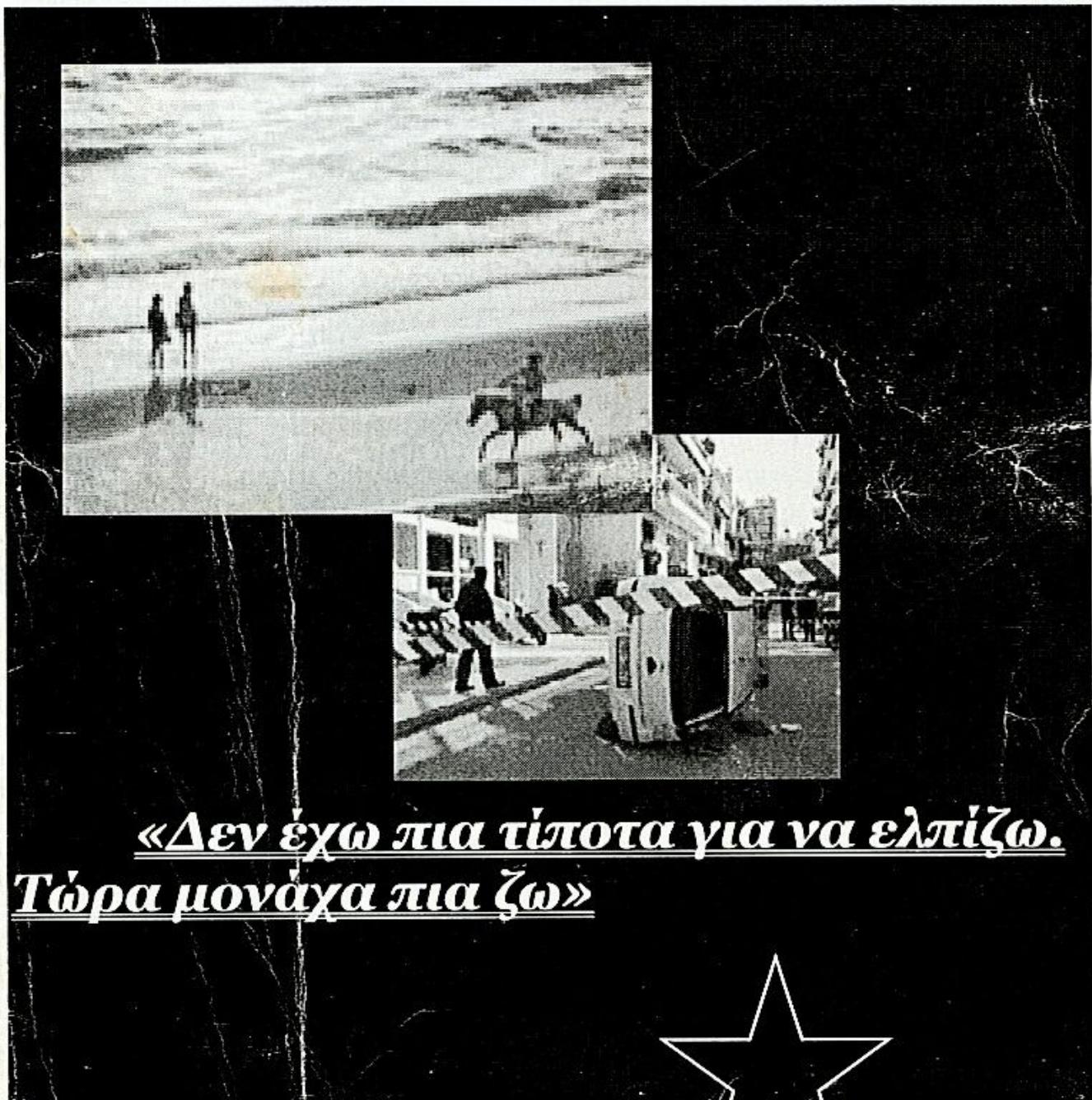

Ο νους: "Γιατί να χανόμαστε κυνηγώντας το αδύνατο; Μέσα στον ιερό περίβολο των πέντε αιστήσεων χρέος μας ν' αναγνωρίσουμε τα σύνορα του ανθρώπου."Μα μια άλλη μέσα μου φωνή, ας την πούμε έχτη δύναμη, ως την πούμε καρδιά, αντιστέκεται και φωνάζει: "Όχι! Όχι! Ποτέ μην αναγνωρίσεις τα σύνορα του ανθρώπου! Να σπας τα σύνορα! Ν' αρνιέσαι ό,τι θωρούν τα μάτια σου! Να πεθαίνεις και να λες: Θάνατος δεν υπάρχει!" ασκητική ν.καζαντζάκη

«Δεν έχω πια τίποτα για να ελπίζω.
Τώρα μονάχα πια ζω»

*Η ελευθερία μου και τα δικαιώματα μου είναι τόσα όσα και η ισχύς μου.
Ακόμα και την ευτυχία και τη μεγαλοσύνη θα τις έχω μόνο στο μέτρο της
δύναμης μου.*

Renzo Novatore

Προσωπικό σημείωμα 1

(Δεν έχω κανέναν που ν' αγαπώ, κι ούτε που θέλω, δε δέχομαι κανένα στρίμωγμα, καμιά πειθαρχία, ούτε τις εποχιακές τους ηθικές, που είναι σαν τις φράσουλες την άνοιξη και σαν τα παγωτά το καλοκαιρι... Εκείνο που έχει αξία είναι να μπορείς να γίνεσαι ένα ζώο που να τα καταλαβαίνει όλα και να επιμένεις να είσαι ζώο, κι όταν οι άλλοι, για να μπουν στα σπίτια τους καθαρίζουν τα παπούτσια τους στα ποδόμακτρα, εσύ, που θα έρχεσαι από τους βάλτους, να μπαίνεις με τις λασπωμένες αρβύλες σου στα σαλόνια τους με τα παχιά χαλιά και να αφήνεις αποτυπώματα, κόκκινα αποτυπώματα σαν αίμα.)

Από το βιβλίο TZOTZO ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΛΕΝΕ, του Γ.Τ.

Τώρα μιλάμε εμείς. Τώρα παίρνουμε θέση, δημόσια, και όχι πισώπλατα. Με το θάρρος της γνώμης μας, και όχι με τη «γνώμη» της δειλίας και του «κοινώς αποδεκτού». Θίγουμε ζητήματα που επιμελώς αποσιωπούνται. Δεν θέλουμε κανέναν στο ακροατήριο. Μόνο ντομάτες και κρέμες καλλυντικών. Με καλές διαθέσεις. Μακάρι, όσοι μίλαγαν να το έκαναν χωρίς να χρειάζονται την αποδοχή των άλλων. Μόνο έτσι προωθείται η ισότητα, για την οποία κόπτονται τόσο πολύ ορισμένοι θιασώτες των ευφάνταστων σεναρίων. Όπως, άλλωστε είπε και ο Νίτσε. Α κού στε με! Για τί είμαι αυτός κι αυτός.
Προπαντώς μη με περάσετε για κάποιον άλλο!

Κρυβόμαστε πια, πίσω από το μοναδικό δέντρο του πιο κοντινού μας δάσους, γιατί ξέρουμε πως από στιγμή σε στιγμή θα καταρρεύσει και αυτό. Κομμένο από το πριόνι της αλήθειας, ελάχιστα πιο πριν, γαρ. Όχι σαν αυτούς που μιλάνε και ύστερα σπεύδουν να κρυφτούν στο άλλο μοναδικό δάσος που έχει απομείνει σήμερα, της σύμβασης και της υποταγής. Που μπορεί να έχει περισσότερα δέντρα, αν και αρκετά καμμένα, από τη μόνιμη επωδό της «πρόσφατης φωτιάς», που όμως δεν μας συγκινεί καθόλου πια. Τώρα δίδονται οι απαντήσεις που πρέπει να δωθούν... Χωρίς μέτρο, μα, με σύνεση. Η μάχη είναι, όμως, μια. Στο παιχνίδι της πραγματικής ελευθερίας είναι προσκαλεσμένοι λίγοι. Γιατί λίγοι επιλέγουν να ανταποκριθούν. Η ανάλωση στη μιζέρια της αυτάρεσκης τυφλής πορείας στο πουθενά δεν είναι κάτι χρήσιμο... Το σημείο μηδέν ήταν αυτό που καθόριζε τους όρους στα πεπραγμένα του στάσιμου παρελθόντος. Τώρα,

το τρένο ξεκινάει, χωρίς καπνούς. Κανένας δεν είναι ευπρόσδεκτος παρά μονάχα όσοι αρνούνται το εισιτήριο της μονότονης επανάληψης... Δυστυχώς, οι περισσότεροι είναι εναντίον σου. Γονείς, καθηγητές, συγγενείς, γείτονες, υποψήφιοι εργοδότες, όλοι φορούν τη μάσκα της απογοήτευσης. Πήραν θέση, και αυτή είναι στους καναπέδες του θεάτρου του ατέρμονου ατομικισμού, ιδιοκτησίας του απρόσωπου εταιρικού μορφώματος Εφικτό Α.Ε. Ρόλοι vs. αινιγματικής διαβίωσης. Για τους εχθρούς δεν μιλάμε καν. Ούστ, ρε. Η κακεντρέχεια και η ζήλεια είναι τα μόνα πράγματα που «αξίζουν», γιατί περισσεύουν. Παρίες σε πορείες που τέμνονται μονάχα για να βρούν δικαίωση οι πιο σχιζοφρενικές μας διαθέσεις. Εκεί που τρομάζουμε ακόμα και εμείς οι ίδιοι με τον εαυτό μας. Παραπάνουν και η μοναχική τους διαδρομή γίνεται ακόμα πιο σκοτεινή και ανώνυμη. Μέχρι να συναντηθούμε. Όραμα μας είναι σκηνές του πρόσφατου παρελθόντος της ανθρώπινης προϊστορικής περιόδου να επαναληφθούν, όχι με πρόσχημα την ελευθερία της κάθε ιδεολογίας, αλλά για την Ελευθερία αυτή καθ' αυτή. Από αυτές που σκόπιμα εξόρισαν οι φιλάνθρωποι και οι φιλελεύθεροι «σκουπιδοφάγοι». Τώρα περνάμε εμείς στην επίθεση. Οι άνθρωποι χαίρονται. Συνήθως ψάχνουν. Περιεργούν. Ο τοίχος μάτωσε. Εναντίον όσων πληγώνουν την ελευθερία. Το ξαναλέμε. Τα παραμύθια δεν κάνουν καλό ούτε στα παιδιά, ούτε στους μεγάλους. Να τι θέλουμε! Τη δύναμη της θέλησης, τη θέληση της δύναμης... Καθολικός χλευασμός στον υπανθρωπισμό του life style, και των οπαδών/ θιασωτών του... Το εξουσιαστιλίκι θέλει και το υπαλληλίκι, αλλιώς καταλήγει πλάνο για τις μικρές αγγελίες. Σιχαμάρα για τους ήρωες ενός κόσμου τσίγκινου, που ούτε οι πλανόδιοι δεν θέλουν να έχουν ως βιτρινάτο δόλωμα. Μπάτσε, με ένα κατοστάρικο παραπάνω θα δουλέψεις για εμάς; «Άνθρωποι του χρήματος» και της «κοσμικής ευπρέπειας», κάποιοι πιστεύουν πως τα πλούτη σας είναι το αίμα τους. Για εμάς, μονάχα το «αίμα σας» θα είναι ο δικός μας πλούτος. Προωθούμε την περιφρόνηση, την εχθρότητα, το μίσος και την αηδία απέναντι σε όσους τα έχουν βρει με αυτόν τον κόσμο, με όρους καβατζωτής πονηριάς. Οι καιροί της μισαλλοδοξίας επέστρεψαν. Το «παιχνίδι των άκρων» τώρα παίρνει την πραγματική του διάσταση. Τώρα πραγματικά νοηματοδοτείται η μια πλευρά, πέρα από τις ρουτινιάρικες παρεκτροπές. Θα πέσουμε με το κεφάλι ψηλά. Φτάνει πια με τις πολιτικές αναλύσεις. Οι αστικές εφημερίδες είναι γεμάτες από αυτές. Τζάμπα οι πρόλογοι και το κυρίως μενού πολλών προκηρύξεων. Μπείτε κατευθείαν στο ψητό, ρε μάγκες. Σκίσαμε τα διαβατήρια της δουλοπρέπειας. Εξάλλου, εμπειρικά να το δούμε, δεν μας εξασφάλισαν και τίποτα το σημαντικό που θα άλλαζε τα παγιωμένα δεδομένα. Λιγόψυχοι γεια σας. Γυρίζουμε την πόλη, φτιάξαμε τη δική μας μηχανή του χρόνου. Θέλουμε με περίσσειο θράσος να γυρίσουμε στην πλατεία Τιεν Αν Μεν για να κάψουμε το τακ και να δείρουμε το φοιτητή. Κηρύσσουμε τον πόλεμο σε οτιδήποτε ευτελίζει τον άνθρωπο. Και κάθε άλλο παρά λίγες περιστάσεις είναι όλες αυτές. Που παρκάρει ο καθένας το αμάξι της οργής; Τα προσωπικά δεσμά που μας κρατούσαν σιγά σιγά μας αποχαιρετούν για να μας θυμήσουν πως όλα είναι εφικτά. Και τα καλύτερα και τα χειρότερα. Το εγώ μας πρέπει να είναι το πολιορκητικό κανόνι που θα σκορπίσει τον όλεθρο σε όσους έχουν οχυρωθεί στο κάστρο της ντροπής και της ευτέλειας του «δεν αλλάζει τίποτα». Μα, αυτό είναι που εμάς μας φτιάχνει. Αγώνας για ψωμί, ή αγώνας για εκεί που το ψωμί είναι η βάση; Σίγουρα πάντως, αγώνας για να μην ξαναφάνε ψωμί, όσοι γουστάρουν παντεσπάνι. Σε αυτούς τους ανθρώπινους τύπους φιλοδοξούμε να

αλλάξουμε, όσο μπορούμε, την πίστη. Βγάζουμε στον αφρό την ουσία και αφήνουμε το κίνητρο σε όσους πιστούς προσέλθουν. Δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Δεν θα πολιτικολόγησουμε ώστε να καθησυχάσουμε τη ΓΑΔΑ. Δεν θα κρυφτούμε στην πολιτική υπεραξία για λιγότερη καταστολή. Δεν θα χρησιμοποιήσουμε τους μαζανθρώπους για να προστατευτούμε από το νόμο. Εμείς μακριά, αλλά και τόσο δίπλα, ώστε όταν βρεθεί η δυνατότητα, να σπεύσουμε να «σπάσουμε» εκείνα τα λουκέτα αυτών που εύκολα γοητεύονται στην προοπτική της χλίδας. Χαράζουμε ατομική πορεία. Βίωμα αξιοπρέπειας. Η επωνυμία τελικά δίνει μεγαλύτερη αξία από ότι πρέπει. Καμία πίστη στον άνθρωπο, παρά μόνο στις μειοψηφικές εκείνες τάσεις που επιλέγουν να διαφέρουν. Έχεις κυρία «μου», με τα αλά madam Figaro ρούχα, αξία χρήσης; Και αν ναι, που εστιάζεται αυτή; Σε ποιο ύψος του σώματος σου;

Αρκείσαι στο πως έχουν τα πράγματα; Κύριοι, των κοσμικών εκδηλώσεων και της φιγουράτης μαζικής φυσιολογικότητας, όλων μας τα όρια κάποτε εξαντλούνται. Τα δικά σας γρηγορότερα. Εμείς νιώθουμε πως τώρα ξεκινάμε να ανακαλύπτουμε το δρόμο προς τα δικά μας. Όσες ιδεολογίες, θεωρήσεις κλπ έχουν απαιτήσεις, τρώνε κλωτσιά στον πισινό από τον εκπρόσωπο τύπου της μαζικής κατανάλωσης δοσμένων δρόμων. Όποιος μελετάει τα ανθρώπινα αγνοώντας τα βασικά, καταλήγει να αναμασάει ανθρωπισμό της λαϊκής, ή λαϊκισμό των μασημένων υδατανθράκων. Μαθητής σε Θρανία, που ποτέ δεν ακούγεται το κουδούνι του σχολάσματος. Η πνευματικότητα της Ελευθερίας πάντα θα είναι ο εχθρός όλων, το μόνο πράγμα που θα παλεύει πάντα εναντίον όλων. Η ελεύθερη πνευματικότητα ψάχνει για συμμάχους, η πρώτη ποτέ. Προσεκτικές απειλές, για καταστάσεις υπαρκτές. Δεν μιλάμε πια για λογαριασμό άλλων, γιατί δεν ξέρουμε τη γλώσσα τους. Τη γλώσσα της υποταγής την ξέρουν μονάχα αυτοί που ήξεραν τι θα κάνουν μια ζωή πριν πάνε καν στο φροντιστήριο να γραφτούν. Όπως όρισε το οικόσημο της «Οικογενειακής Τιμής». Ποτέ η εξω-σωματική κληροδότηση βλακείας δεν έλαβε πιο γελοίο περιεχόμενο. Η μεταπολίτευση πολλά χάλασε, πολλά κατέδειξε, παρότι οι καταδότες ήταν λιγότεροι από τους μειοδότες. Διαπρεπής μετρητής δυνατοτήτων, ο πραγματικός καθρέφτης, ταυτόχρονο, όμως, απεχθές σημείο της επικράτησης της πολιτικής και των κανόνων της. Η επανάσταση δεν είναι πολιτική υπόθεση. Είναι ζήτημα ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Η πολιτική είναι το θερμόμετρο εκεί που η επανάσταση είναι άρρωστη, η «επανάσταση» το νοθευμένο φάρμακο για τη μόλυνση της γηρασμένης πολιτικής. Το κακό έγινε. Δύσκολα να επουλωθεί η πληγή με το πέρασμα των χρόνων. Το μεγαλύτερο ξεκαθάρισμα λογαριασμών έχουμε να το κάνουμε μονάχα με αυτούς που έχουμε ανοίξει παρτίδες. Θέση μάχης, γιατί χρόνια τώρα σκάβαμε το χαράκωμα της διαπεραστικής ηχομόνωσης. Πνεύμα, ψυχή, ένα, τσακίζουμε κάθε θιασώτη των ρόλων, χωρίς ενδοιασμό κανένα. Ζητάμε απλά οι φορείς του ιού του 1860+ να ξαναδούν τον έξω κόσμο. Τα εγώ είναι ήδη στημένα στην αφετηρία, μόνο που η εκκίνηση δεν δίνεται πια με το παλιό πιστόλι του γηρασμένου αφέτη. Όσοι θέλουν αύριο να είναι στις επάλξεις πρέπει σήμερα να αποχαιρετίσουν το χθες. Όσο για τις κόρες της εποχής του οργώματος, ας είναι οι οργασμοί τους το ανταλλακτήριο της διασφάλισης της ηρεμίας της ψυχής τους. Θεέ μου, γιατί το Κοινωνικό Ζήτημα να τους αφορά όλους; Την ξυπολησιά δεν τη σώζουνε οι κάλτσες. Ο κοινοτισμός είναι η ωραιοποιημένη απόδοση της εξάρτησης. Δεν θα τον αποδεχτούν όλοι με την ίδια ζέση. Λυπούμαστε... Ο δικός μας ζωτικός χώρος είναι αλλού

και αλλιώς... Θιασώτες του μαζικού, κατασκευαστικές που αναζητούν πρόθυμους; Εμείς έχουμε προ πολλού απολυθεί... Γιατί η ελευθερία είναι υπόθεση προσωπική και όχι προσκλητήριο στο πάρτυ των ξέμπαρκων. Ρε, βρήκαμε άραγε ποια τα αποτελέσματα της διαχυδμενής ιδεοληψίας και των ψευδάνθρωπων που μοιράστηκαν δεξιά και αριστερά ως λούτρινα φετίχ; Ας μην υπήρχαν οι ατομικές στάσεις, είτε αποφασιστικότητας, είτε ορμών, και τότε θα γέμιζε το καρνέ με ενστάσεις. Άντε γεια, οριστικά, λανθασμένοι, στην εποχή του «διαρκώς σωστού» εμείς ψάχνουμε πάντα το δικό μας «λάθος»... Είμαστε «κντροπαλού» μπροστά σε αγενείς. «Σεξουμανείς» μπροστά σε φεμινίστριες και πουρίτανούς. «Παναθηναϊκοί των καλών εποχών» μπροστά σε παρωπιδιασμένους Ολυμπιακούς τελευταίας γενιάς. «Αντιφρονούντες Ολυμπιακού» μπροστά σε ακραιφνείς κοκκαλικούς. «Καθαροί» μπροστά σε εξαρτημένους. «Ομοφυλόφιλοι», αυτό που λένε κοινώς «πούστηδες», μπροστά σε ομοφοβικούς, καθυστερημένους βλάκες. «Βίαιοι σα ζώα» μπροστά σε άνευρους κουλτουριάρηδες των φοβισμένων ανέσεων, μα και «καθηγητές πανεπιστημίου» απέναντι σε άξεστους κομπλεξικούς. «Ομοφοβικού» απέναντι σε πούστικες νοοτροπίες και αλαζονίες. Βαμμένοι «μαύροι» έξω από τα γραφεία νεοναζιστικής οργάνωσης. Τότε μονάχα η τέχνη της πρόκλησης είναι αποδοτικό τμήμα ενός πολέμου που συντρίβει τις βεβαιότητες και τις εξαρτημένες συνειδήσεις των όποιων ηλίθιων βιολεύονται πίσω από τις «αλήθειες» των πολλών... Έχουμε και εμείς, πολλά κενά ακόμα... Τώρα, απλά, κοιτάμε και ειρωνευόμαστε τα στενά πεδία σκέψης του συντηρητισμού και των θυμάτων/θυτών του. Είμαστε όμως πραγματικά επικριτές των μεταναστών εκεί που αυτοί φιλοδοξούν να γίνονται χαλίφηδες στη θέση του ελληναρά χαλίφη. Ενοχλημένοι εκεί που ευδοκιμεί η πονηριά και η «αισθητική της σάρκας», παθιασμένοι ενάντιοι στη φαλλοκρατία και τον υπερβάλλοντα «ανδρισμό» του κώλου. Ρατσιστές με τους ρατσιστές, αντίπαλοι των ανθρωπιστικών ψευμάτων, και κάθε εξουσίας. Και το κυριότερο. Φύλοι της ελευθερίας και υπερασπιστές κάθε διαφορετικού ανθρώπου, που απλά χαράζει τη δική του πεπατημένη με όρους αξιοπρέπειας και υψηλής αυτοσυνειδησίας. Η έκθεση είναι μονάχα ένα δείγμα παρακμής. Αρνούμαστε πια να ανταλλάξουμε έστω και μια τυπική και συμβατική κουβέντα με όσους κωφεύουν. Μην κατηγορείτε τους διεφθαρμένους, μην αγιοποιείτε τους «τίμιους». Η ανθρώπινη ένδεια ώρες ώρες είναι αξόδευτη και αστείρευτη. Εμείς δεν είμαστε εκείνο το κομμάτι που απλά περιμένει. Που ότι πράττει το κάνει στο όνομα της θρησκοληψίας. Προσδοκώμενη ή προσδοκόμενη «ανάστασις» ζωντανών-νεκρών; Σαστιμάρα, άμυνες, αποδόμηση, να, της εποχής το όπλο. Που ποτέ δεν εκπυρσοκροτεί φαινομενικά. Γιατί γονοτυπικά πολλά έχουν πεταχτεί έξω... Και τελικά τι μένει; Θεέ, μονάχα εσύ ξέρεις πόσοι κατάλαβαν πραγματικά τι παίζει. Ευτυχώς που δεν υπάρχεις, γιατί η μελάνη σου θα στέγνωνε γρήγορα. Όταν το μυαλό τρέχει το στόμα ξεκουράζεται. Όταν το μυαλό σταματάει το στόμα λαχανιάζει από το τρέξιμο. Δεν έχουμε να περιμένουμε πια τίποτα, παρά μονάχα το πλήρωμα του χρόνου, την ώρα για να δούνε όλοι πως είμαστε εδώ. Είμαστε τα μοναδικά αγκάθια μιας γενιάς που δεν φοβίζει παρά μονάχα στα αφιερώματα και στις ειδικές εκπομπές. Μας ξέρετε, σας ξέρουμε, μα όλοι ξέρουμε τι εκπροσωπεί ο καθένας στο περίπου. Ήρθε η ώρα να συστηθούμε καλύτερα. Μόλις ήρθαν να μας πάρουν. Μπορούμε να πείσουμε πως ο σεχίδης δεν ήταν παρά ένας ψυχοπαθής; Ωχ, πάλι δεν πλυθήκαμε, πάλι δεν φορέσαμε ωραία ρούχα, πάλι δεν συγκεντρώσαμε τα βλέμματα των

κοριτσιών...Τί καταλάβαμε «καλέ» από όλα αυτά τα χρόνια; Ότι πιστεύεις μπορεί να γίνεις, έστω και κατά τύχη, μπορείς να το δηλώνεις και να το στηρίζουν ακόμα και οι πράξεις σου. Ανυπότακτος, σα πνεύμα, ψυχή και σώμα, γεννιέσαι... Μέσα στην παραζάλη του πιο γλυκού μας πονοκεφάλου, όλα κουνιούνται, μα όλα είναι σταθερά. Δεν θέλουμε πια να μας ακουμπάει κανείς. Αν μας ήξεραν λιγότεροι, να, η ευτυχία! Αχ, πόσο όμορφο είναι να ξυπνήσουν ένα πρώι οι ατσαλάκωτοι του πολιτισμού και να διαπιστώσουν ότι η υπηρέτρια τους έχει κάψει στο σιδέρωμα όλα τα σακάκια...Ελευθερία προς τα πάνω ή προς τα κάτω; Ιδού το σημαντικότερο ζητούμενο, που κανείς όμως δεν θέτει... «Αποτυχημένοι», «παράξενοι», «απροσάρμοστοι», «προβληματικοί», «αντικοινωνικού», γιατί η πειθώ δεν είναι το δυνατότερο σημείο, αυτών που παριστάνουν «τα κουρέλια» που δεν «τραγουδάνε ακόμα». Γιατί η ελευθερία είναι δύσκολη υπόθεση. Η πρόσδεση στους λαβύρινθους της απάθειας είναι καλή. Η Πασιφάη κοιμάται πια. Κάποιοι προτιμούν για κατοικίδιο την αλεπού, παρά το σκύλο. Ποτέ δεν θα γίνουμε όπως θέλουν αυτοί που ποτέ δεν υπήρξαν, ούτε καν σαν κουκ(κ)ίδες του χάρτη της Ουσίας... Δεν είμαστε «νορμάλ» άνθρωποι, γιατί οι νορμάλ που γνωρίσαμε μας απογοήτευσαν πολύ και νωρίτερα από ότι περιμέναμε...

Κάποτε Achtung Jude. Besuch verboten.(προσοχή Εβραίε, απαγορεύεται η επίσκεψη)

Τώρα Προσοχή Άνθρωπε.

Απαγορεύεται η ευθυκρισία.

Αύριο You know men, true is not here.

(ξέρεις άνθρωπε, η αλήθεια δεν είναι εδώ)

προσωπικό σημείωμα 2

1) Φωνές που ποτέ δεν ακούστηκαν. Γιατί το ραδιόφωνο έπαιζε διαρκώς τις εκπομπές της ένταξης. Μουσικές που πάντα διαχέονταν. Γιατί

έπρεπε το αυτί να συνηθίσει στο άκουσμα τους. Εμείς, όμως, τραγουδάμε με την πιο δυνατή και αρμονική φωνή τη μουσική της ανυπακοής. Της άρνησης και της επίθεσης, γιατί πλέον δεν περιμένουμε τίποτα από κανέναν, γιατί η χαρτογράφηση έχει τελειώσει.

2) Η δόξα είναι μια θεατρική τιμή. Πολλά πράγματα γίνονται πια, όχι ως αυτόνομες καταστάσεις, αλλά ως κουπόνια-πιστοποιητικά ικανότητας για πολλαπλές μελλοντικές εξαγορές. Το σύστημα στηρίζεται πολύ στον ευσεβή πόθο που μετατρέπει την ακριβή τιμή του εισιτηρίου σε «ασήμαντη λεπτομέρεια».

3) Η λογική του σύγχρονου ποδοσφαιρικού παραλογισμού αποδεικνύει με πλήρη ακρίβεια, ως η πιστότερη μικρογραφική αποτύπωση που μπορούσε να ανακαλύψει κανείς, το συνολικό κοινωνικό γίγνεσθαι. Φανατισμός, εξάρτηση, ιεραρχίες, συμμορίες, κέρδη, οχλοκρατία, δολοφονίες, μαχαιρώματα, πελατειακές σχέσεις, παράγκες, στοίχημα, «νικητές» και «ηττημένοι». Το λεξιλόγιο ποτέ δεν θα μοιάζει πιο αντιπροσωπευτικό και κοινό... Εξάλλου, στο ποδόσφαιρο, που έχει την επικάλυψη της δευτερεύουσας ενασχόλησης, ανακαλύπτει κανείς το πραγματικό είναι του καθενός. Γιατί εκεί κανείς δεν φροντίζει να κρύψει τα εσώψυχα του, όσο δαντελένιοι και αν είναι οι διπλωματικοί του χειρισμοί...

Αν η Espresso έδινε μεγαλύτερη βαρύτητα σε κάποια σοβαρά ζητήματα, έστω και σε ένθετη ολιγοσέλιδη εκδοχή, θα έκλεινε πολλά μαγαζιά. Η διασκέδαση τείνει να είναι το ψυχοφάρμακο για όσους ασφυκτιούν στις δομές και τους όρους του πολιτισμού. «Εθνος», όχι ανάδελφο, αλλά θαμώνας κάθε διασκεδαστήριου, παθητικής ή ενεργητικής υφής. Όμως, όσο καλά και να περάσεις το βράδυ, το πρωί όλα ίδια θα είναι, όπως δηλαδή τα άφησες το μεσημέρι... Γιατί... „just have fun”...until... Ο σοσιαλιστικός καταναγκασμός/ προγραμματισμός του «μόνο δουλειά, καθόλου διασκέδαση», με τη μποτίλια στη μασχάλη, που ευδοκιμούσε στις χώρες του κόκκινου ολοκληρωτισμού, έχει σήμερα αντικατασταθεί από το «πρώτα και κύρια διασκέδαση (στα κατασήματα και στις κουλτούρες που είναι in) και ολίγη από δουλειά, με πλήρη αποδοχή των όρων της μισθωτής σκλαβιάς, απλά για να έχουμε να πληρώνουμε με τρόπο που να δείχνουμε ότι έχουμε». Αν ο αυθεντικός σταχάνοβ έκανε ότι έκανε, σήμερα ο αντίστοιχος συνάδελφος του / «άξιος τιμών» είναι αυτός που μια μέρα θα αρνηθεί την παρέα του και δεν θα τη συνοδεύσει στο κλαμπ ή στα μπουζούκια. Καμία παρουσία στους χώρους της μαζικής διασκέδασης, διαρκώς απόντες στο μάθημα της μισθωτής σκλαβιάς, γιατί μόνο έτσι η ζωή θα είναι μια αέναη διδαχή.

Η μονοπωλιακής υφής έμφαση στην επιλεκτική προώθηση των καινούριων πρωταγωνιστών του κάθε τομέα δημόσιας ζωής, θα δωθεί στο φαίνεσθαι, στις

επιτηδευμένες ατάκες και στα κολπάκια που θα επινοήσει ο εκάστοτε «star», για να συμβάλλει στην οικοδόμηση του κατάλληλου με τη συγκυρία προφίλ (αδέκαστος, συναισθηματικός, σκληρός, λάτρης της ζωής και των χαρών της, ευαισθητούλης, οικολόγος, πολιτικοποιημένος κλπ). Με εξωραΐσμους και φανφάρες που ούτε ο ίδιος ο δημοσιογράφος/ επαγγελματίας πρωθητής δεν πιστεύει, αλλά είναι υποχρεωμένος να χρησιμοποιήσει για να εμπλουτίσει την παρουσίαση. Στα χρόνια του παρελθοντικού κομμουνιστικού μπλοκ κυριαρχίας γινόταν ακριβώς το αντίθετο. Η πλήρης υποτίμηση/ αποδόμηση του ατομικού στοιχείου μπροστά στην κυριαρχία της κατασκευασμένης «συλλογικοποίησης», που εκφραζόταν μέσα από τη συνθηματολογία του «εθνικού», του «προλεταριακού», της «λαϊκότητας», των «πειθαρχικών θαυμάτων». Αλήθεια, πόσο ισχύει ότι ο μαρξισμός λειτούργησε ως μια συνωμοσία για την κατάργηση της τσαρικής εξουσίας και την κατάληψη μιας καλής θέσης στην παγκόσμια σκακιέρα των ανταγωνισμών; «Καλύτερα, να έχεις τους εργάτες μαζί σου, παρά να είναι οργισμένοι εχθροί σου, που με την αφορμή του ταξικού συμφέροντος είναι ικανοί να σε ξεκοιλιάσουν σε χρόνο dt», σκέφτηκαν οι μπολσεβίκοι και έτσι εδώ και 91 χρόνια ηγούνται, έστω πια και σαν παραλλαγμένοι νεοκρατικιστές «δημοκράτες», του μεγαλύτερου κράτους της ευρωπαϊκής επικράτειας. Οι αλλαγές του 1991 αποτέλεσαν απλά τη δική τους προσαρμογή στις νέες συνθήκες του «θαυμαστού καινούριου κόσμου» της «παγκοσμιοποιημένης Νέας Τάξης Πραγμάτων». Τι θέλουμε να αποδείξουμε; Τι θέλουμε να πούμε; Μα, ότι τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα. Και ότι δεν αρκεί πια η μοναχική πορεία προς την αξιοπρέπεια, που θυμίζει ασκητισμό. Ο κόσμος αυτός είναι μια διαρκής πρόκληση για πολλαπλές επιθέσεις εναντίον του. Κοιτάμε γύρω μας, ερευνούμε τα πάντα, για να καταλάβουμε τα πάντα. Όσο ποτέ. Δικαίωμα μας. Γούστο μας και καπέλο μας να είμαστε εγωιστές, να αγαπάμε τον εαυτό μας και να φροντίζουμε για την ποιοτική ευδοκίμηση του. Οι συγκαλυμμένοι καισαρισμοί πάντα θέλουν υποτακτικούς και ακολουθητές. Ο δικός μας εγωισμός είναι απροκάλυπτος γιατί εξυπηρετεί την αξιοπρέπεια και όχι τη διαφθορά και τη σήψη. Όπου μυρίζει κέρδος, πολλά μάτια και στόματα «κλείνουν», πολλές ορέξεις ανοίγουν. Κρίμα, για αυτούς που δεν μπορούν, δεν φταίμε εμείς, όμως, για αυτό.

Μια νέα αντίληψη, δίκαιη, λεπτομερής και ακριβής βρίσκεται σε εφαρμογή. Μονάχα ας σκεφτούμε πόσοι βγάζουνε λεφτά βρώμικα. Δεν είμαστε δημοκράτες. Ούτε πλουραλιστές. Δεν θέλουμε τη διαφορετική άποψη, παρά μόνο μέσα στους κύκλους μας, ως βαλβίδα εκτόξευσης προς μια νέα μορφή διαδικασιών, όπου και η διαφωνία θα είναι προώθηση. Σημαντικότερη, δε, συνθήκη από τις σιωπηλές ομόφωνες συμφωνίες των μαζικών συναθροίσεων και των οριζόντιων και κάθετων ιεραρχήσεων... Δεν αποδεχόμαστε την αδράνεια, την ουδετερότητα, δεν αποδεχόμαστε τιμές. Ούτε φωτογραφίες και αναγνωρίσεις ακαδημαϊκές. Δεν θα δώσουμε ποτέ συνέντευξη και δεν θα απολογηθούμε ποτέ για τίποτα. Όταν μιλάμε δημόσια το κάνουμε γιατί ο λόγος μας είναι άλλος ένας τρόπος επίθεσης στο υπάρχον. Δεν θέλουμε να σπαταλήσουμε την ενεργητικότητα μας σε στιγμές κενές, ανούσιες και εν τέλει επικίνδυνες για εμάς και ακίνδυνες για τους αντιπάλους μας. Θέλουμε την αυτοκυριαρχία, μια καθημερινότητα χωρίς εξαρτήσεις και συμβιβασμούς. Δεν αρκούμαστε στη στεγνότητα της παραδοσιακής αναρχικής αντικρατικής ημικοινωνιολογίας, που διαχέεται από φτιασιδωμένο

ανθρωπισμό, ούτε στη στεγανότητα του political correct κλίματος. Η αντιμεταθετική και η προσεταιριστική ιδιότητα στα μαθηματικά ποτέ δεν αλλάζουν το άθροισμα. Έτσι, και στην υπόθεση της απελευθέρωσης, ότι και αν προτάξεις πρώτο, το αποτέλεσμα θα παραμένει ίδιο. Όσο πολύ ψάχνουμε, τόσο περισσότερο μπορούμε να καταλάβουμε. Όσες αγκαλιές καθυπόταξης και αν μας περιμένουν, εμείς φροντίζουμε να απομακρυνθούμε. Οι ολοκληρωτικοί του χθες, σήμερα είναι οι πιο όψιμοι δημοκράτες του σήμερα. Και αυτό γιατί η Δημοκρατία είναι η σύγχρονη εκδοχή του ολοκληρωτισμού. Όμως, έστω και έτσι, η δημοκρατικότητα τους εξαντλείται στα γεγονότα του νοέμβρη του 1998 («τι τα θέλετε τα ματ, όταν έχετε τα κνατ;») και στις ροζ αλυσίδες των «μεγάλων πορειών». Η «φιλολαίκότητα» του άδωνη γεωργιάδη είναι ίδια με την πνευματικότητα του reality που παρουσιάζει η σύζυγος του. Μεταλλαγμένοι νεοκρατιστές-νεοκομμουνιστές, μεταλλαγμένοι νεοακροδεξιοί. Καταδικάζουν πια τη βία, και προσκυνούν την οικονομία και την ευταξία της. Στον ελλαδικό χώρο ακόμα δεν τα καταφέρνουν όπως αλλού, να πείσουν. Παραμένουν «ακραίοι» στην εποχή της απόλυτης κεντρικότητας και της άπνοιας. Δεν θα σταθούμε στις κυριαρχικές ανακατατάξεις που λαμβάνουν το χαρακτήρα της χρηματιστηριακής κρίσης, δεν θα επηρεαστούμε από τη σκανδαλολογία των καιρών. Ξέρουμε ότι αυτά υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν. Συνένοχοι σε ξεκαθαρίσματα λογαριασμών είναι μόνο οι ακολουθητές, οι ευκολόπιστοι και κανένας άλλος. Η αυτοκρατορία εξοπλίζεται. Μα, κυρίως, κρύβεται πίσω από τις ανθρώπινες επιλογές. Ας εξοπλιστούμε και εμείς ώστε να μπορέσουμε να τη βγάλουμε καθαρή. Ωστε να μπορέσουμε να κατακτήσουμε το tópítmum των επιδιώξεων μας. Το momentum για εμάς είναι πάντα καλό, σε αντίθεση με τους θιασώτες των υποκειμενικών συνθηκών. Μας κατηγορούν πως δεν θέλουμε κάτι, αλλά αυτούς τους κατατρώει η προσμονή... Βλέπουμε διαφορετικά τον κόσμο, γιατί εμείς δεν μένουμε απλά στην αισθητική καταγραφή του. Η αριστερά κατάφερε να απλοποιήσει τα πράγματα, να διευκολύνει και να προφυλάξει πολλά, όμως δημιούργησε και εφησυχασμούς, προνόμια, ραθυμία, ισοπεδωτισμό κάποιες φορές. Ακόμα και συντηρητισμό. Να, μια νέα μορφή συντηρητισμού, με προοδευτικό μανδύα. Η πλειοψηφική της ισχύ είναι δυσανάλογη με την ποιοτική υπεροχή της επαναστατικής αντίληψης. Αυτό που ελπίζουν κάποιοι είναι η προσαρμογή στα κοινά μέτρα; Ζητούμενα πολλά, μιλήστε χωρίς να φοβάστε τους κοριούς. Ο αντίλαλος θα τρυπήσει τα ακουστικά νεύρα των «κακών». Τα iερατεία κάθε μορφής συνεχίζουν τη λειτουργικότητα τους. Δεν μας αρκεί η γνώση της συνειδητοποίησης της θέσης, αλλά η εμπειρία της υπέρβασης των ορίων μας. Δεν είμαστε ούτε με τις δίκες της Νυρεμβέργης, ούτε με τις δίκες της Μόσχας. Ενάντια στις διάφορες «δίκες του αιώνα», ενάντια στις δίκες των τηλεοπτικών παραθύρων, των καφενείων και των αβίαστων κουτσομπολιών. Απεχθανόμαστε κάθε δίκη, γιατί δεν θεωρούμε πως στον κόσμο των αντικρούμενων συμφερόντων και των ανάλογων θεσμικών και νομικών επικαλύψεων μπορεί να ισχύσει η έννοια της Δικαιοσύνης, παρά μόνο ως μέσο εξυπηρέτησης συμφερόντων. Τα όπλα της σύγχρονης εξουσιαστικής επιβολής δεν θα τα βρει κανείς μονάχα σε εκθέσεις όπλων. Εκεί θα βρει, ίσως, άλλα πράγματα, αλλά όχι τις εμπροσθοφυλακές των σοφών της εκάστοτε εποχιακής καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Ιδρώνουμε πια υπερβολικά, αγαναχτούμε, θλιβόμαστε. Στεναχωριόμαστε. Μα, οργιζόμαστε. **Η ανταπόδωση είναι το δικό μας στοίχημα.** Αφήνουμε τις μεγαλοστομίες, τις ουτοπίες και τα όνειρα θερινής νυχτός σε αυτούς που φορούν κουβέρτα το καλοκαίρι. Εμείς επιλέγουμε να συνεχίσουμε να τρέχουμε φορώντας τα αγαπημένα μας κοντομάνικα. Παίρνουμε στα χέρια μας την «επαναστατική» καθηκοντολογία της πολιτικής του –αντί, και την περνάμε με ότι μέσο διαθέτουμε σε μια άλλη διάσταση. Καθολική άρνηση, εξ' ολοκλήρου επίθεση. Δεν ξέρουμε ούτε από κουπτάτσιες, ούτε από ιντελιγκέντσιες. Διαβάζουμε κλασσικό αναρχικό/ πολιτικό λόγο και δεν βρίσκουμε μεγάλο ενδιαφέρον. Ότι ήταν να ειπωθεί, ειπώθηκε. **Η αποκοπή δεν είναι τεχνική, αλλά τέχνη.** Γεννηθήκαμε ακριβώς τις ώρες που αποδεικνύταν κάτι άλλο από αυτό που προέτασσε η μαζική προπαγάνδα. Η πτώση του τείχους του αίσχους (βερολίνο, νοέμβριος 1989) δεν ήταν η δικαίωση των φουκουγιαμικών, αλλά της αναρχικής οξυδέρκειας. Ένα σώμα, όλα συνυφασμένες λειτουργικές μονάδες, ενάντια σε οτιδήποτε συνειδητά κηλιδώνει την ουσία της ελευθερίας. Όσοι ανεβαίνουν στην κλίμακα της κάθετης κλίμακας μόνο αυτοί θα είναι σε θέση να δώσουν τις σωστές διαστάσεις στο οριζόντιο εύρος. Άντε γ..... όσοι έχετε τη φιλοδοξία να σταθείτε εμπόδια στις δικές μας επιδιώξεις. **Απλά,** προετοιμαζόμαστε για την τελική αντεπίθεση... Ποιος θέλει να είναι δίπλα σε ένα ζηλιάρη, αυτιστικό και κερδοσκόπο; Μόνο όσοι τον χρησιμοποιούν ή διστάζουν να ανοίξουν πόλεμο με την ευτέλεια, γιατί κινούνται και οι ίδιοι στα ίδια πάνω κάτω επίπεδα... Οι φτωχοί τω πνεύματι σκληραίνουν γρηγορότερα, οι άλλοι όμως ευκολότερα. Ούτε με τις σταθερές σημαίες με το σφυροδρέπανο και την αστερόεσσα στα άτιμα, ξεχειλισμένα από την αυταρέσκεια της ισχύος, δεύπνα του «να τα βρούμε, φίλαταν», ούτε με τις ανεμίζουσες κόκκινες, κίτρινες, πράσινες και ροζ σημαίες των «αγωνιστικών» κωμειδυλλίων του σήμερα. Όταν, και αν, αγριέψουν τα πράγματα τότε τα ξαναλέμε. Μαύρο σημάδι, άρνησης και επίθεσης σε έναν κόσμο που δεν μπορούμε να τον αλλάξουμε, μπορούμε όμως να τον σιχαθούμε... Για να στήσουμε στο δικό μας φεγγάρι της γνήσιας και καθαρής επιδιώξης, τη σημαία της αναγκαιότητας της επαναστατικής προοπτικής. Δεν θα ακολουθήσει σχεδόν κανένας. Μας νοιάζει; Πια, πολύ λιγότερο από ότι ακόμα και ένα χρόνο πριν. Το έχουμε ξαναπεί, η ελευθερία είναι ζήτημα ατομικής ευθύνης. Σε κάθε άλλη περίπτωση είναι σλόγκαν, αφορμή και μέσο για αλλότριους σκοπούς. Θα «ανατινάξουμε» τη γέφυρα που γεφυρώνει το χάσμα της ποιότητας. Η θετική σκέψη δεν είναι προνόμιο των αστών. Δεν αντιπολιτευόμαστε, δεν αντιδρούμε από συνήθεια και καθήκον. Αγωνιζόμαστε για να δείξουμε πως η δική μας πρόταση είναι καλύτερη από κάθε –ισμό, από κάθε φόρμουλα που ξεγέλασε τις ανθρώπινες συνειδήσεις. Αρνούμαστε, γιατί το δικό μας είναι καλύτερο από το δικό τους. **Θέλουμε αυτό που ξέρουν αλλά δεν θέλουν να αντικρίζουν οι «ισχυροί», αυτό που δεν ξέρουν, και δεν θέλουν οι «αδύναμοι».** Παντοτίνοι πολέμιοι ενός κόσμου που εξορίζει την ποιότητα και προωθεί το μέτριο και το συμφερούτολογικά μεμπτό... **Στη ζωή όλα είναι μια διαρκής μάχη του ισχυρού με το αδύναμο.** Οι μόνες ανακωχές είναι οι όποιες πρόσκαιρες συμμαχίες με σκοπό κάποιο κέρδος. Εμείς δεν είμαστε ούτε με τους «ισχυρούς» αυτού του κόσμου, ούτε με τους «αδύναμους». Είμαστε οι ισχυροί «αδύναμοι» που επιτιθόμαστε σε αυτούς που οικοδομούν τον κόσμο της «ισχύος» και της «αδυναμίας»...

Το να εκδηλώνει κανείς οργή ή μίσος με τα λόγια του ή την έκφραση του είναι ανώφελο, επικίνδυνο, απερίσκεπτο, γελοίο, συνηθισμένο. Δεν πρέπει να προδίδει κανείς την οργή του ή το μίσος του παρά μόνο με πράξεις. Τα ζώα με ψυχρό αίμα είναι τα μόνα που έχουν δηλητήριο. Arthur Schopenhauer

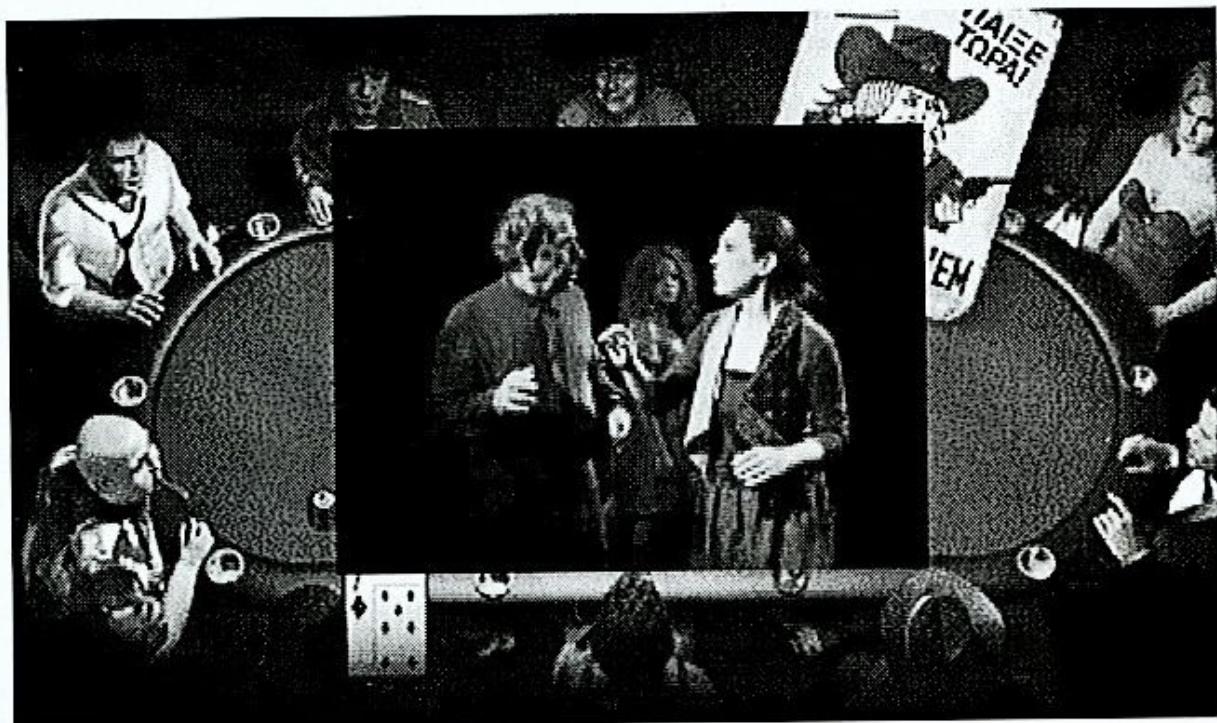
Για να καταλάβει κανείς τι εστί εξουσία δε χρειάζεται να έχει ρουφήξει εύρος εγκυκλοπαιδικών γνώσεων ή να έχει φτάσει αισίως τα εξήντα χρόνια διαβίωσης. Αρκεί να καταλάβει το κίνητρο της ενσωμάτωσης όσων απαρτίζουν τον πολιτισμό.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ
ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΘΥΜΙΑ
ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΩΝ ΝΑ ΑΠΟΔΕΧΘΟΥΝ
ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ
ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ

Μία διαρκής ένσταση...

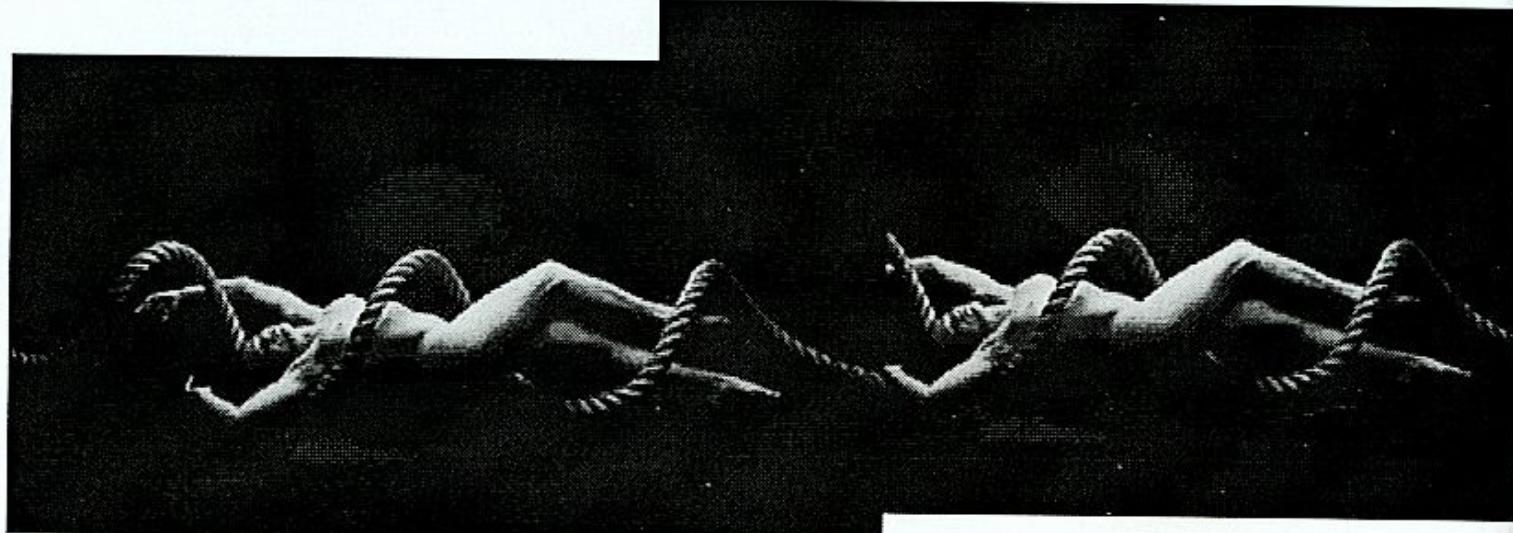

Από τη μετριότητα του μυθεύματος της τυφλής «κοινωνικής εξέγερσης» στην αυτάρκεια της ατομικής επαναστατικότητας που συγκρούεται με όλα τα φαινόμενα ατομικής και μαζικής σήψης

Αυτά που εξορίστηκαν όψιμα ως αστικά κατάλοιπα είναι τελικά κάτι το μιαρό και το επιβλαβές, όπως παρουσιάζονται ακόμα από την σκληροπυρηνική πτέρυγα του εγχώριου αντικαπιταλισμού; Η μήπως είναι ικανός ο οποιοςδήποτε να διαβεβαιώσει πως η «εργατική κουλτούρα» είναι άμεσα προσοδοφόρα για τις διάφορες ανθρώπινες λειτουργικότητες; Κάποιοι, μάλλον εύσχημα, έφεραν στη θέση αυτών που εχθρεύονταν μια μίζερη κατάσταση χωρίς να μπορούν πραγματικά, παραδομένοι στη μέθη του «πολιτικού ανταγωνισμού», να αντιληφθούν το μέγεθος του λάθους τους. Ένας τύπος ανθρώπου που στέκεται με καχυποψία απέναντι σε οτιδήποτε χωρίς να το πολυσκέφτεται δεν μπορεί ποτέ να προωθήσει το οτιδήποτε. Όταν εθίζεσαι στη μιζέρια, μίζερες θα είναι και οι επιλογές και οι δράσεις σου. Καμία σύμπραξη με καμία ετεροκαθοριζόμενη φόρμα, καμία αποδοχή σε ιδεολογικές ταμπέλες που ψάχνουν να βρουν πειθήνιους σκλάβους. Επαναστατικό ζητούμενο είναι για εμάς ότι τονώνει με πραγματικούς όρους την ανθρώπινη αισθητική, στρέφεται ενάντια στο σύνολο μιας παγιωμένης τάξης και εξυπηρετεί το ατομικό συμφέρον του καθενός πρωτίστως.

Επιζητούμε να απαλλάξουμε ότι μας ομορφαίνει τη ζωή από όλα εκείνα τα στοιχεία που αλλοτριώνουν και ασχημίζουν. Η κάθε επαναστατική ατομικότητα φέρνει στο προσκήνιο το καλύτερο δυνατό, πάντα με το δέοντα σεβασμό σε οτιδήποτε τον προκαλεί. Μέσα στα κατάβαθμα της ψυχής μας από ανέκαθεν σιγοβράζει αυτό που όταν εκραγεί θα παρασύρει πολλά (και πολλούς). Πόσο θα συνεχιστεί η στείρα αντιπολίτευση παλιάς κοπής, όταν απέναντι στο πολύτιμο οπλοστάσιο του εχθρού όλα ανανεώνονται; Δεν γίνεται να πολεμάς την τεχνολογική τεχνοτροπία του 2010 με τα συνθήματα του 1980, και τα φιλοσοφικά ερείσματα του 1888. Αυτού του είδους ο «πόλεμος» είναι φιλολογική αντιπαράθεση στα διάφορα όψιμα πολιτικά καφενεία, που ο καφές του αποπροσανατολισμού είναι κερασμένος από πριν. Και η βροχή της διαιώνισης της κυριαρχικής επιβολής συνεχίζει να πέφτει με τις βασανιστικές της σταγόνες περισσότερο να λερώνουν, παρά να καθαρίζουν από τη μπόχα της υποκρισίας του πολιτισμού. Σε εμάς όλα αυτά δεν πιάνουν πια καθόλου. Η φωτιά έσβησε και η μυρωδιά του καμμένου μας τσιτώνει όσο πρέπει για παραπάνω ένταση των επόμενων προκλήσεων μας.

Αρκεί ακόμα ο μύθος του ψυχωμένου ατίθασου/ανυπότακτου προλετάριου που προτάσσει τα στήθια του για έναν άλλο κόσμο; Η απάντηση δεν θα βρεθεί σε κανένα βιβλίο. Έχει ήδη αναδειχθεί μέσα στην καθημερινότητα της σύγχρονης εκδοχής του διαρκούς πολέμου. Εμείς θέλουμε, είτε φτωχόπαιδο, είτε άνετος οικονομικά είναι ο άλλος, αποφασισμένους μαχητές που αρνούνται κάθε εξουσία. Από και με συνείδηση. Καμία ισότητα που δεν έχει κατακτηθεί στην πράξη δεν υφίσταται στα χαρτιά και στις θεωρητικές δοξασίες των διάφορων οπαδών της κάθε ιδεοληψίας. Όταν κόβεται ο ομφάλιος λόγος που ενώνει με την αριστερή μήτρα, τότε αρχίζει το ταξίδι της ανυπακοής προς μέρη όπου οι μάσκες της ωραιοποίησης έχουν πεταχθεί και καταπατηθεί συνάμα. Σημείο ουσίας που όλοι στο αριστερό στρατόπεδο αγνοούν. Καμία επαναφορά στο γκρίζο του παρελθόντος. Υπάρχουν και άλλα χρώματα, πιο όμορφα. Και έχουμε πάντα το άσπρο και το μαύρο της αποφασιστικότητας για τις στιγμές που πρέπει να είμαστε πιο χουλιγκάνοι και από τους γηπεδικούς. Ήχοι πρωτόγονοι που μετατρέπουν το έδαφος σε μια πίστα για την επίδειξη των πιο χορευτικών μας ταλέντων, χωρίς κανένα ενδιαφέρον για τους ηδονοβλεψίες των κρυφών και ευσεβών πόθων.

Βάζουμε τις λέξεις υπευθυνότητα, εργατικότητα/ δημιουργικότητα, ποιοτική αναβάθμιση, στο τραπέζι των προσωπικών μας επιδιώξεων. Ούτε καν σαν κοινωνικά ζητούμενα, καθώς δεν δείχνει κανένα συλλογικό μόρφωμα να ανησυχεί/ προβληματίζεται για όλα αυτά. Δεν έχουμε κανένα κόκκινο βιβλιαράκι προς αποστήθιση, παρά μόνο τις σελίδες που γράφει συνεχώς η πορεία' μας προς τη «χώρα της επιθυμίας». Όταν οι άλλοι δεν θέλουν κάτι μια φορά, εμείς δεν το θέλουμε πολλαπλάσιες, αν και συνήθως αυτό που θέλουμε εμείς δεν το θέλουν αυτοί που δεν θέλουμε εμείς καθόλου.

Μας αρέσει τα συναισθήματα να είναι βάση ευτυχίας και όχι αιτία υποδούλωσης. Μια νέα συνείδηση μονάχα μπορεί να το επιτρέψει αυτό. Οι παραδοσιακοί, ενώ είναι στη φύση τους εγωιστές, αρνούνται, όπως οι κομμουνιστικές ιδεολογικές διακηρύξεις του μακρινού παρελθόντος, να δουν και λίγο πιο δύπλα από το δάχτυλο τους. Είναι τουλάχιστον χαζό να λες και να γράφεις διαφορετικά πράγματα από

αυτά που ζεις και διαισθάνεσαι. Προωθούν ένα συναισθηματικό διεκδικητισμό και νομίζουν πως έτσι καθάρισαν με το προσωπικό τους στοίχημα. Μπορεί η αυτογνωσία να τους δικαιώνει, η ιστορία όμως τους φοράει το μεγάλο ερωτηματικό. Αφού ήξεραν γιατί δεν τόλμησαν; Τελικά μπορούσαν; Αυτά με τα οποία μεγάλωσαν οι παλιότερες γενιές της αντικαπιταλιστικής αντιπολίτευσης, πλέον ισχύουν μόνο ως ένσημα καταπράννσης για την ήττα στους απόμαχους και ως βιταμίνες ψευδαισθήσεων σε κάποιους αφελείς που μεγαλώνουν βιολογικά, ενώ πνευματικά μένουν, ως πιστοί και πειθήνιοι μαθητές, σε αυτά που προκαλούσαν πάταγο ως ουσιαστικοί νεωτερισμοί σε προηγούμενες δεκαετίες.

Κοινωνισμός; Λες και όταν ξεκινάνε οι συγκρουσιακές εξεγερτικές πρακτικές ρωτιούνται οι «σύντροφοι» της άκρας αριστεράς, της αντιεξουσίας, της ουδέτερης διαμαρτυρίας, των πολιτικών καθοδηγήσεων και των νεανικών ενθουσιασμών. Εγωιστής παντού, αλλιώς...καπελωτής ολκής... Κάθε στόχος έχει νόημα να τεθεί, μονάχα όταν διερευνηθεί το dna των σκοπευτών. Ειδάλλως, αυτοί θα φέρουν το σκοπό στα μέτρα τους. «**Και το πιστόλι θα κάνει τα δικά του**».

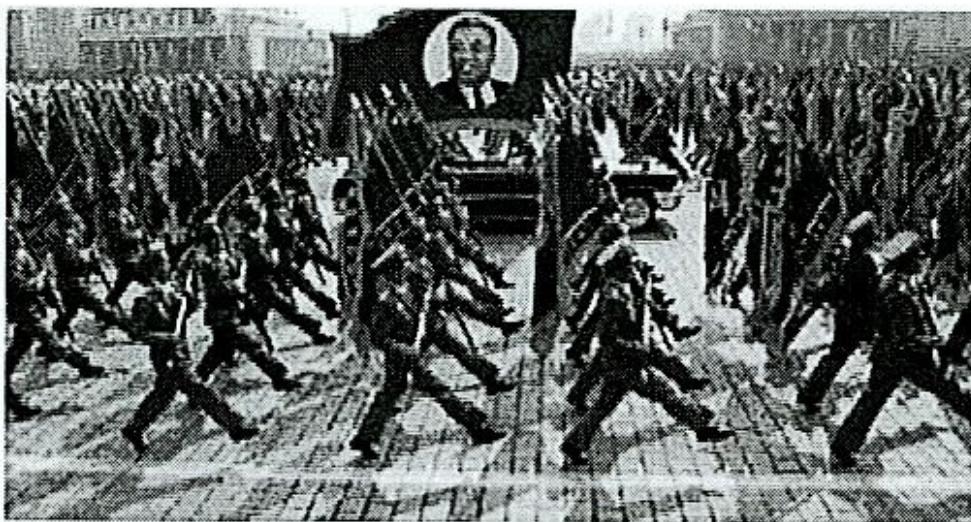
Η εργατική, προλεταριακή ρητορική ποτέ δεν αναζήτησε πραγματικά τους όρους μιας καλύτερης διαβίωσης, λες και αυτό είναι έγκλημα. Τουλάχιστον, σε αυτό ορισμένοι ανανεωτικοί της σαλονάτης αριστεράς και του «εκπροσωπευμένου δρόμου» των ελεγχόμενων «ανέλεγκτων» είναι πραγματική πρωτοπορία. Όταν η επιθυμία για αυτοκαθορισμό γίνεται πολιτική, τότε η εξουσία έχει πετύχει πολλά. Δεν είμαστε από αυτούς που θα μοιράσουμε τα τρόφιμα, θα τα πάρουμε για την πάρτη μας και θα χαρούμε αν το κάνουν μόνοι τους και αυτοί που επιδοκιμάζουν τις αναρχικές μπούκες στα σούπερμαρκετ. **Για να καταλάβει κανείς την αναγκαιότητα της ποιότητας και την αναγκαιότητα της ατομικής συνείδησης πρέπει να την έχει μέσα του.** Αυτοί που φοβούνται το δυνατό εγώ, είναι αυτοί που θέλουν αδύνατα εγώ για να τα κάνουν ότι θέλουν, ή που οι ίδιοι δεν μπορούν να σφυρηλατήσουν ένα δυνατό εγώ.

Αγαπώ αυτούς που δεν ξέρουν να ζουν παρά μόνο σαν καταβάτες, επειδή είναι οι υπερβάτες. Αγαπώ τους μεγάλους καταφρονητές, επειδή είναι οι μεγάλοι λάτρες, και βέλη που λαχταρούν την άλλη ακτή. Αγαπώ εκείνους που δεν ψάχνουν πρώτα ένα λόγο πέρα από τ' αστέρια για να κατεβούνε και να θυσιαστούνε, αλλά θυσιάζουν τον εαυτό τους στη γη, ώστε η γη του Υπεράνθρωπου στη συνέχεια να έρθει. Αγαπώ αυτόν που ζει για να μαθαίνει, και αναζητεί να μαθαίνει ώστε ο Υπεράνθρωπος στη συνέχεια να ζήσει. Ήτσι αναζητεί τη δική του κατάβαση. Αγαπώ αυτόν που μοχθεί και εφευρίσκει, ώστε να χτίσει το σπίτι για τον Υπεράνθρωπο, και να προετοιμάσει γι' αυτόν γη, ζώα, και φυτά: γιατί έτσι αναζητεί τη δική του κατάβαση. Αγαπώ αυτόν που αγαπάει την αρετή του: γιατί η αρετή είναι η βούληση προς κατάβαση, και ένα βέλος λαχτάρας.

Το σύγχρονο επαναστατικό πρόταγμα έχει αλλάξει χωρίς να το πάρουνε χαμπάρι οι αρμόδιοι. Φοβόμαστε πως αν αύριο πετύχαιναν τους σκοπούς τους δεν θα κάναμε κανένα άλμα προς τα εμπρός, απλά θα αλλάξανε την ονοματολογία του τώρα. Γαμημένη δεκαετία του ογδόντα πως κατάφερες να τα κάνεις όλα τόσο προσιτά; Όταν κάτι γίνεται προσιτό, τότε απομακρύνεται εντελώς από τη μαγεία της ουσίας του. Θα φέρνανε στα μέτρα τους τον κόσμο, ικανοποιημένοι κιόλας πως έφεραν σε πέρας την αποστολή τους. Όμως ξέρουν. Και εμείς. Και το ξέρουν ότι ξέρουμε. Για να σκεφτούν ορισμένοι πως τα ίδια συναισθήματα αποστροφής, είμαστε σε θέση και εμείς να τα ανταποδώσουμε. Η συνεχής ιδεολογική αντίθεση και διαμάχη είναι αγκύλωση σε σχήματα που έχουν ήδη λάβει θέση στην εντελισμένη συστηματική μυθολογία. Δεν θέλουμε έναν κόσμο αρούγκανων. Ούτε, όμως, έναν κόσμο ελιτιστών. Μια βαριεστημένη καθημερινότητα, χωρίς κανένα ενδιαφέρον που ορίζεται, έστω και άτυπα, ως ο διαφορετικός κόσμος του αύριο... Εμείς, τα πνεύματα αντίρρησης, οι συνειδήσεις της λατρείας του όχι, τολμάμε να θέλουμε το ανέβασμα του κατώτερου επιπέδου. Και στεναχωριόμαστε για αυτά που βλέπουμε. Όμως δικά μας τα δάκρυα, δικές μας και οι αποφάσεις. Τα θραύσματα και οι απώλειες των άλλων είναι τα ανταλλακτικά κουπόνια της σωτηρίας της ψυχής τους. Δεν θα κάνουμε πλέον άλλα ιστορικά λάθη. Ούτε ατομικά. Αυτό είναι το δικό μας χρέος προς την αξιοπρέπεια. Και ας κάνουμε ακόμα και περισσότερα πλέον. Η αντίληψη στο ένα και μοναδικό είναι σημαντικότερη από την ποσότητα του τυχαίου και του ασόβαρου στα πολλά και συχνά επαναλαμβανόμενα. Κανένα μάθημα σε κανέναν. Δεν κατέχουμε καμία αλήθεια, παρά αυτή που δημιουργεί η αλήθεια των αισθήσεων και της επεξεργασίας των δεδομένων που ζούμε. Πολύ θα θέλαμε να σφίξουμε το χέρι σε αυτούς που συναντάμε. Όμως δεν το θέλουμε πια, όπως παλιά. Ακόμα και τα γειά μας είναι τόσο πολύτιμα για να τα ξοδεύουμε δεξιά και αριστερά....Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα.

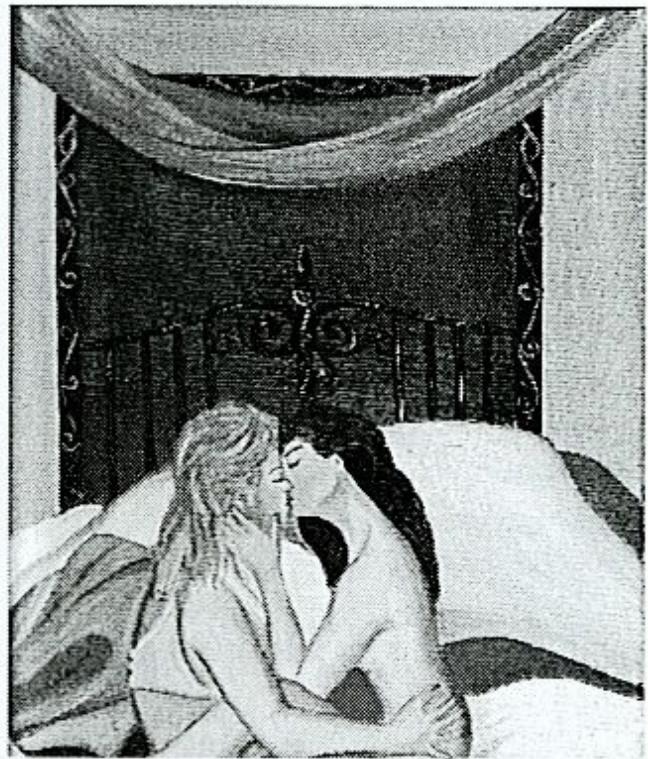
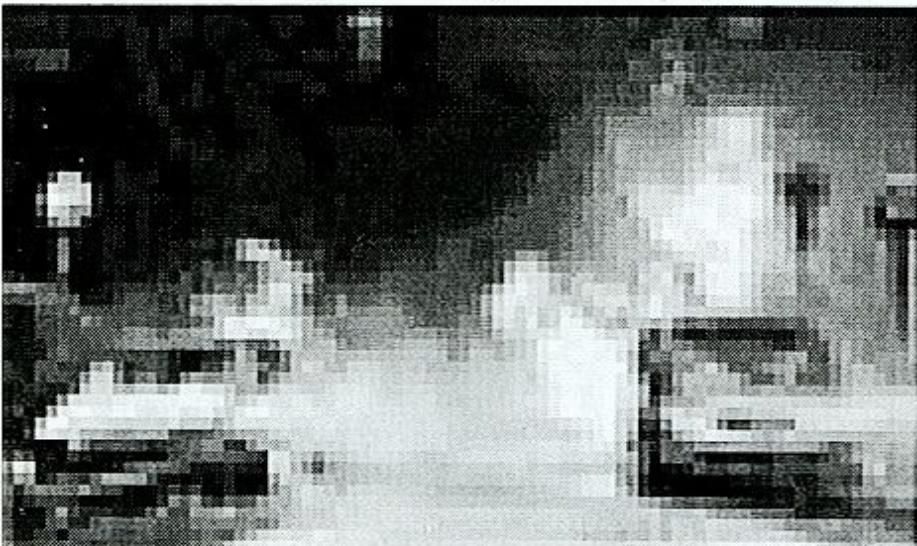
Αλλαγή του κόσμου; Στα παπάρια μας πια. Αυτά προύποθέτουν σχέδια, τακτικές και ατελείωτο μόχθο, ένα συνεχόμενο κτύπημα του ορθωμένου τοίχου της ευρύτερης κοινωνικής απάθειας. Όμως η στρατηγική μας είναι άλλη. Αυτή η μεσσιανική έλευση (δεν...) θα γίνει όταν εμείς θα φύγουμε για να ξεκουραστούμε. Τελικά αυτός ο κόσμος αρχίζει να μας αρέσει. Όσο μας κουράζει, τόσο όμορφος φαντάζει. Γιατί τελικά είναι αντιροσωπευτικός και δίνει πολλές αφορμές για επίθεση. Η δικαιότητα του έγκειται στο ότι ό,τι υπάρχει είναι η φαινοτυπική αντανάκλαση των γονοτυπικών του αιτιοκρατικών σχέσεων. Τίποτα λιγότερο, τπτ περισσότερο.

Η εξ' επαγγέλματος ανθρωπιά δεν είναι πανάκεια. Αντιθέτως, μας κάνει ώρες ώρες σαν ένα εξαγοράσιμο γραμμάτιο, που κάποια στιγμή θα αποκαταστήσει την «ευταξία» του βρώμικου ιδρώτα. Εκεί που ο πυρετός θα ανακατευτεί με τη ζέση για κάτι άλλο, δημιουργώντας ένα εκρηκτικό κοκτέηλ. Υποχρέωση στον καιρό των καθηκόντων. Και καθηκοντολογία τους καιρούς των υποχρεωτικών «ελευθεριών». Την ισότητα του ιδεαλισμού την έχουμε ήδη μετατρέψει σε γαλάζια πετσέτα με την οποία σκουπίζουμε συγκεκριμένα πράγματα. Η κάθε ατομικότητα ορίζει το περιεχόμενο των επιθυμιών της. «Θα ήθελα έναν κόσμο με περισσότερο πράσινο, με καλύτερες συμπεριφορές, με ελευθερία, με....» Να η δημόσια ομολογία της αποτυχίας του κάθε προσκυνητή της ελπίδας. «Μπορώ να έχω με τις δυνάμεις μου κάτι από όλα αυτά; Ούτε καν το ελάχιστο δυνατό.» Να η Αυτοπεποίθηση του δυνατού και οξυδερκούς δράστη. Οπότε δεν είμαστε καθόλου ανόητοι να διαλαλούμε στις συνοικίες ως «ντελάληδες του ευκταίου» οράματα, υποσχέσεις και ιδεολογικές γαρνιτούρες. Όχι, πως δεν έγινε αυτό το λάθος στο πρόσφατο παρελθόν. Το στοίχημα της αξιοπρέπειας δεν είναι τόσο εύκολο στο να μη χαθεί. Πιο εύκολη συνθήκη από πολλά αποτελέσματα του ποδοσφαιρικού στοιχήματος. On-line ή μη.

Ο συνασπισμός των θιασωτών του υπάρχοντος φαντάζει επικίνδυνος. Και δεν το έχει πάρει χαμπάρι κανείς. Ο λόγος μας δεν σηματοδοτεί μια ρεφορμιστική αναθεώρηση της αναρχικής θεώρησης, που ανοίγει ύπουλα την κερκόπορτα του αστισμού. Μια αναρχική θεώρηση που στον ελλαδικό χώρο λειτούργησε ξεκάθαρα σα μια σύγχρονη μετακομμουνιστική παρτίδα.

Ζωή στα άκρα, ζωή αντισυμβατική, ζωή επιθετική, με βία και ουσία...

Καταργούμε, εναντιωνόμαστε στον κρατικό μιλιταρισμό, για να οργανώσουμε μια νέα συλλογικοποιημένη αφηρημένη ταξιαρχία, που θα έχει τσακίσει την ομοιομορφία της επιβεβλημένης καθ' έξιν συνύπαρξης. Γνωρίσαμε πολλούς ανθρώπινους τύπους, για να είμαστε σε θέση να πάρουμε αυτό που μας αναλογεί. Μια νέα εποχή. Μόνο για εμάς. Εμείς την κηρύσσουμε για εμάς, χωρίς τους άλλους. Σφιγμένη η γροθιά. Σφριγηλό το σώμα. Ετοιμότητα για τις εναλλαγές της κρίσιμης ώρας. Πονηριά, δύναμη, ταχύτητα. Ζούμε απλά με αξιοπρέπεια τους καιρούς της απόλυτης υποτακτικότητας. Η ύπαρξη μας, η όποια δράση μας είναι απλά ένα ερωτηματικό για το μέλλον. Μια ατομική υπογραφή σε ένα συμβόλαιο που κανένας δεν θέλει να κρατήσει στα χέρια του, γιατί δεν τάζει καμία ιδιοκτησία. Άλλα μόνο την κατοχή της ατομικής αξιοπρέπειας. Είναι λίγο αυτό; Αφορολόγητη ή μη συνθήκη, να ένας στόχος για τον οποίο αξίζει κανείς να κοιμάται λιγότερο και να ξεπιάνεται περισσότερο.

Έχουν απόλυτο δίκιο όσοι πιστεύουν πως η ζωή είναι μια διαρκής σύγκρουση.

Τεχνοτροπίες, τακτικές, επιβολές, προβλήματα, σειρήνες της κοινωνικής αποδοχής, υπεκφυγές, αποδράσεις, επιθέσεις, ξεντελισμοί, αποφασιστικότητα, επιτηδευμένες συμπεριφορές, καλοστημένες παγίδες, κροκοδείλια δάκρυα, συκοφαντικές απορίες, ευκολοχώνευτα συμπεράσματα. Κάθε άτομο συνεχώς έρχεται σε αδιέξοδα. Όσο μεγαλύτερη η εμπειρία και το αποθηκευμένο υλικό, τόσο καλύτερη η μέθοδος διαφυγής. Η άρνηση των πάντων, η αποδόμηση, η αναθεώρηση του παρελθόντος είναι βάσεις. Σίγουρα δεν υπάρχει Καλό, Κακό, Ήθικό, Δίκαιο, όμως, κάθε πράξη, κάθε ενέργεια έχει τη δική της νομοτέλεια. Που επεηρεάστηκε, διαμορφώθηκε και από ξένους από αυτήν παράγοντες, που όμως παραμένει ως ξεχωριστή οντολογική μονάδα που ψάχνει να βρει τους εραστές της, όπως η εκδιδόμενη γυναίκα στα πεζοδρόμια της γυμνής έκθεσης και αντιπαράθεσης με τον σκληρό κόσμο της υπεροχής του χρήματος και της «ασφάλειας» του ψαρέματος από την άνεση του αυτοκινήτου. Μακριά από τους ηθικισμούς και την υποχρεωτική υποταγή στο «καλό» ας ψάχουμε να βρούμε το γιατί. Συλλαμβάνουμε με

τις αισθήσεις μας ότι περισσότερο γίνεται. Και κινούμαστε ανάλογα. Την επιδιωκόμενη αποδοτικότητα. Το κίνητρο. Αυτά είναι για εμάς οι πρώτοι στόχοι. Το σύνολο του κόσμου αυτού είναι μια διακλάδωση νευρώνων, που απειλούν με οριστικό μπλακ άουτ το μηχάνημα. Τι θέλουμε εμείς; Ηλεκτρικό ρεύμα σε ένα γυμνό καλώδιο που αποσυνδέει από τη φτήνια της εύκολης ιδιώτευσης και λειτουργεί ως μονάδα παραγωγής ενέργειας για όσους έλκονται από τους ήχους της ανυπακοής και τη σιωπή της ατίθασης συνείδησης. Πιο κοντά όσο ποτέ στον μηδενισμό και για πάντα αγκυροβολημένοι στο λιμάνι του ατομικότητας. Οι ναύτες έχουν ήδη ξεκινήσει να ξεφορτώνουν. Και να φορτώνουν άλλα πράγματα. Δεν έχουμε υπογράψει κανένα συμβόλαιο, δεν έχουμε συναινέσει με κανέναν τρόπο, εδώ και πολλά χρόνια σε κάτι, ώστε να είμαστε συνυποχρεωμένοι για το οτιδήποτε. Έχουμε, έχω, έχει ο οποιοσδήποτε, πια τη γνώση να στέκεται με οποιονδήποτε τρόπο, έτσι όπως ορίζουν οι επιθυμίες και οι αναγκαιότητες του. Μπορούμε, για παράδειγμα, να αποστρεφόμαστε, να απεχθανόμαστε, να αποφεύγουμε, χωρίς τύψεις και ενοχές, πρόσωπα και καταστάσεις που μας καθυστερούν. Ακόμα και κοντινούς για τους οποίους ποτέ δεν νιώσαμε καμία εκτίμηση και σεβασμό στις δυνατότητες, αλλά και στον τρόπο που παίζουν μπάλα στη ζωή. Άλλα και συντρόφους που έχουν την πονηριά ως επαγγελματική τακτική, αναγόμενη πλέον σε πολιτικό μέσο. Πρέπει να είμαστε σε θέση να στεκόμαστε με απόλυτο τρόπο στα διάφορα φαινόμενα που απασχόλησαν το παρελθόν μας. Και αυτό θα κάνουμε. Χωρίς κανέναν δισταγμό. Θα απαντάμε στις ερωτήσεις που θέλουμε και θα κοιτάμε με την ίδια διερευνητικότητα, τόσο τον ίδιο τον εκφραστή, όσο και την ερώτηση. Η ψυχή διαρκώς πρέπει να είναι σε αναβρασμό, γλώσσες φωτιάς που ξεχύνονται και πλησιάζουν το νερό, έχοντας απόλυτη πίστη πως θα κερδίσουν και αυτή τη μάχη. Γονυπετείς προσκυνητές των έτοιμων δρόμων, έχετε ήδη στηθεί για να δεχτείτε τις πιο καλοζυγισμένες μας κλωτσιές στους πισινούς σας.

Ας αναθεωρήσουμε, ακόμα και μέσα μας, τα πάντα. Διαρκώς. Η μοχθηρότητα, η απολυτότητα, η αντιπαλότητα, ακόμα και ο μισανθρωπισμός, εξορίζονται, κακοποιούνται ως έννοιες, λες και είναι εξορισμένες συνθήκες σε μακρινούς γαλαξίες. Η «καλότητα» δεν είναι παρά ένα ζητούμενο για τους έγκλειστους στα κελιά της ψευδοηθικής του τώρα και των καταναγκασμών του φόβου. «Καλοί άνθρωποι;» Γιατί; Ποιος μοιράζει μαζί με κουτιά πίτσα δωρεάν πραότητα, πλουραλισμό, φιλανθρωπία; Όποιος και να είναι απατεώνας που προσπαθεί να κρυφτεί μας κάνει, μια κακοντυμένη τραβεστί που χτυπάει πελάτες μονάχα όταν στο κοινοβούλιο λέγονται αλήθειες. Ποιος θα μας υποχρεώσει να κατέβουμε στον πόλεμο της ζωής έχοντας αφήσει στο σπίτι μας χρήσιμα όπλα; Και το φοβερό είναι πως αυτό γίνεται κυρίως από τους «κακοποιούς»/ θύτες και όχι από τα θύματα. Μια έκτη αίσθηση που μας προστατεύει και μας κάνει να είμαστε επιθετικοί σαν αγριόγατες απέναντι σε όσους ηθικολογούν. Τα νύχια μας έχουν εξασκηθεί αρκετά για να μπορούν να γρατζουνίζουν όσους θα λιποθυμήσουν και μόνο στην ιδέα της απειλής. Οι πραγματικοί άνθρωποι του ήθους έχουν σιωπήσει εδώ και καιρό, και όταν μιλάνε μόνο με έργα. Τίποτα που αδυνατίζει το άτομο, τίποτα ξένο προς αυτό δεν θα γίνει ξανά αποδεκτό. Και αν ασχοληθήκαμε πολύ προσφάτως με τους άλλους, ήταν απλά για να κατανοήσουν οι πιο οξυδερκείς την οριστική μας παραίτηση από αυτό που λέγεται «δημόσια ζωή» της ουδετερότητας, της υποκρισίας, των συμβάσεων, των κανόνων και

των μετρίων. Αν η ζωή δεν ήταν οι τεχνικές του εφικτού, του μέτριου, του απομονωμένου, τότε οι «παραπονιάρηδες» δεν θα έψαχναν στα μαγαζιά τις πολεμικές στολές του επιθετικού αύριο. Και ήταν η Τέχνη της Δύναμης αυτή που κινούσε σαν απαλλοτριωμένο καύσιμο κάθε εξέλιξη. Ε, μάστορα, όποια οικοδομή και αν θέλεις να χτίσεις, προέχει το γκρέμισμα. Κάθε πράξη μας δεν είναι μια διαπραγμάτευση που αποσκοπεί σε προκαθορισμένα κέρδη. Η αλεπού έχει στρατοπεδεύσει διαρκώς στο παζάρι. Μα τώρα έχει πια τα δόντια του κροκόδειλου. Εμείς κρατάμε, όμως, την αλυσίδα της.

Είναι τόσο μεγάλες οι διαφορές που είναι κάτι περισσότερο από αδύνατη οποιαδήποτε κοινή ταύτιση. Και επειδή η πείνα δεν μπορεί να αποτελέσει ποιοτικό γενεσιούργο αίτιο ουσιαστικής επαναστατικής δράσης, αντίο επανάσταση. Καλημέρα επαναστατική καθημερινότητα. Τα παραμυθάκια είναι χρήσιμα για να γαλουχούν πειθήνια, για να δημιουργούν την αίσθηση στους ουσιαστικά παραιτημένους και να αποτελούν το εσωτερικό άλλοθι για αυτούς που ακόμα ελπίζουν. Ρήξη οριστική με όλους και με όλα. **ENANTION ΟΛΩΝ** χωρίς καμία περιστροφή. Αρκετά ασχοληθήκαμε με τη σαπίλα της ανθρώπινης συνήθειας. Καίμε κάθε συνδεκτικό ιστό, σπάμε τους συνδετήρες της προσχηματικής συμμετοχής. Αφήνουμε στο ψέμα των κατασκευασμένων διαθέσεων, ερμηνειών και πράξεων τα αποφάγια. Η φιλοσοφική μας αναζήτηση πρέπει να είναι το μαχαίρι που θα βάψει με ευνόητο τρόπο κόκκινο τον τοίχο της μελλοντικής κραυγής για κάτι διαφορετικό.

Όταν πια η δημόσια ζωή είναι μια πασαρέλα επίδειξης των πιο συμπλεγματικών ανθρώπινων εκφάνσεων, ο μηδενισμός φαντάζει ως ο καλύτερος μας φίλος. Τυλφό τρομοκρατικό χτύπημα στην μετριότητα. Δεν αγαπάμε πια, έτσι γενικά και αφηρημένα ανθρώπους, μονάχα λατρεύουμε όσους στέκονται με αξιοπρέπεια στη ζωή τους. Έχουμε αρκετούς λόγους να συμπαθούμε και να αγαπάμε, περισσότερους όμως να οργιζόμαστε και να εχθρευόμαστε. Δεν θα χάσουμε την αίσθηση του μέτρου, ποτέ όμως δεν θα

χαρίσουμε τίποτα σε κανέναν που δεν το αξίζει. Ας συνεχίσουν όλοι οι θιασώτες του κόσμου αυτού, να περιφέρουν το κουφάρι του. Τον επιτάφιο της συλλογικής αξιοπρέπειας δεν θα τον κουβαλήσουμε εμείς. Τα συστήματα ποτέ δεν ανατράπηκαν από ανθρωπιά. Μονάχα οι αποφασιστικές συμπράξεις των Δυνατών μπόρεσαν να στείλουν στο ιστορικό χρονοντούλαπο τους προηγούμενους ισχυρούς του παρελθόντος. Η ανθρωπιά ποτέ της δεν εκδικείται, ποτέ της δεν αρκεί για να μεταθέσει την ισχύ από πόλο σε πόλο. Η απελευθερωτική υπόθεση δεν μπορεί να στηρίζεται σε αυτήν. Μπορεί άνετα η ανθρωπιά, αν και αυτό είναι καθαρά υποκειμενική υπόθεση, να διαχέεται ως εύλογη αντανάκλαση των πραγματικών όρων σε εξειδικευμένες διαπροσωπικές συμπεριφορές, ή αυθόρμητες καταστάσεις που βιώνει ο καθένας. Η δικαιότητα της ταξικής επιβολής προκύπτει από την ισχύ των προνομιούχων. Όταν μετατραπεί ο συσχετισμός δυνάμεων τότε μπορούμε να μιλάμε για απλή αποκατάσταση των όρων, ποτέ για δικαιοσύνη. Αυτή η έννοια απλά περιγράφει τις συνέπειες της αντίθεσης μεταξύ της Ισχύος και του Αδύνατου. Κανείς δεν δικαιούται τίποτα αν δεν μοχθήσει για αυτό. Έτσι λέει η Ιστορία, και όλοι είμαστε αναγκασμένοι να πάμε πάσο...

Και δεν μας αρέσει ο κόσμος αυτός, γιατί είναι χτισμένος στα συμφέροντα των λίγων και στην εθελοδούλεια των πολλών. Πλέον, όλοι οι οραματισμοί χάθηκαν, όχι από τα λάθη των εμπνευστών τους, αλλά από την ένδεια των μαζικών μορφωμάτων. Κωλοδάχτυλο στις ερωτήσεις, στις αιτιάσεις, τις απορίες, στις προσταγές. Μίσος που καρφώνει τα δόντια στη βλακεία. Πατρίδες, όρκοι, τιμή, αξίες, πρότυπα. Το πνεύμα οπλισμένη λόγχη που ήδη έχει στραφεί εκεί που πρέπει. Η αριθμολογία μας ξεκινάει και σταματάει στο μηδέν. Σημείο αναφοράς για όσους πια δεν αρκούνται σε τίποτα, μα δεν θέλουν και τίποτα. Τα περιστέρια της απαισιόδοξης Αισιοδοξίας πετάνε πάνω από τους αγρούς της συνετής στρυφνότητας. Λάβαρα κρεμασμένα πάνω στα κάγκελα της συνειδητής εισχώρησης βγάζουν τη γλώσσα σε όσους με κατεβασμένα κεφάλια αποδέχονται αυτό που τους συνθλίβει την αξιοπρέπεια... Χρόνια τώρα, ασχοληθήκαμε, προβληματιστήκαμε, εκτεθήκαμε. Συκοφαντηθήκαμε. «Φίλοι» μας κήρυξαν χωρίς αιτία πόλεμο. Μεγάλο χρέος να γνωρίζεις περισσότερα. Πλέον, δεν θέλουμε να δίνουμε άλλες αφορμές, παρά μόνο για «φόβο, τρόμο» και βρισιές απόγνωσης μπροστά στην ομολογία της «κατωτερότητας» που έχουν διαλέξει οι όψιμοι θιασώτες της πραγματικότητας. Ας κάνουν αυτό που ξέρουν πολύ καλύτερα, από οτιδήποτε άλλο. Φιμώθηκε ποτέ το στόμα της ακατάσχετης φλυαρίας; Να το δεύτερο πιο σύντομο ανέκδοτο όλων των εποχών. Το πρώτο; Μα, φυσικά η ελευθερία. Ας υποθέσουμε πως γίνεται κάτι παρόμοιο. Να μια σύντομη περιγραφή. «Και τότε όλοι ήταν στεναχωρημένοι και έδειχναν στεναχωρημένοι». Κανένας οραματισμός, καμία μεσσιανική ανάμειξη στο βούρκο της κοινωνικής ευτέλειας... Εμείς και οι σύντροφοι μας γράφουμε στα αρχίδια μας κάθε κοινωνική ηθική, ξεριζώνουμε τα μαλλιά από την περούκα της υποκρισίας, ξυλοφορτώνουμε την πονηριά της ένδειας. Όλα είναι ζήτημα συνείδησης. Εγκεφαλικής επεξεργασίας και δυνατοτήτων. Στο παρελθόν κάποιοι σπουδαίοι μίλησαν. Όλοι τους θαυμάζουν, λιγότεροι τους κατάλαβαν, ελάχιστοι εφαρμόζουν στη ζωή τους το DNA της σκέψης τους. Από ένα συνονθύλευμα όπου όλοι κάτι θέλουν από όλους προτιμάμε το γύπα που πετάει χωρίς να μπλέκει. Ξέρει τι θέλει, πως και πότε θα το κατακτήσει...

Γύπας, γιατί τα αρπακτικά ξέρουν το know how χωρίς να έχουν βρεθεί ούτε μια φορά στα «εκπαιδευτικά σπουδαστήρια» της διαφράγματος αναμονής στα αεροδρόμια της γραφειοκρατικής καθυστέρησης. Οι «ανταρσίες των Φραντζεσκίνι» έχουν για άγνωστο λόγο μετρημένη και εξαντλημένη ελαστικότητα. Στα σκοτεινά καταγώγια του εξορισμένου πνεύματος στήνονται οι μεγαλύτερες προβοκάτσιες. Οι μόνες πραγματικές εστίες ανάσας. Ζωτικός χώρος που διαγράφεται από τους ήχους της μπότας των «νέων κατακτητών». Αυτών που τολμάνε να ζητήσουν το αυτονόητο. Επιθυμία; Η ζωολογία είναι ίσως χρησιμότερη από την κοινωνιολογία όταν θέλουμε να βγάλουμε συμπεράσματα που θα μας βοηθήσουν να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων. Η μελέτη της λειτουργίας των ζώων με τις ανάλογες παραπομπές στην ανθρώπινη κοινωνία διδάσκει. Γιατί ποτέ δεν εξανθρωπίζει την αλήθεια. Τα μυστικά του κόσμου τελικά είναι άλλα. Αντίο...

Η πουστιά αποκαλύπτεται στο βλέμμα της ενοχικής απόκρυψης και υπογράφεται με την ένταση της φωνής, που περνάει αμέσως ενοχλημένη στην «επιθετική» εκδήλωση της «έξυπνης» αυτοεπιβεβαίωσης ... Είδαμε την τεμπελιά να βαφτίζεται άποψη, το ευάλωτο φυσιολογικό, ο χονδρικανισμός κοινωνικός αγώνας, η βλακεία ψυχολογικό πρόβλημα. Όπως οι άλλοι την επαναστατική βία «τρομοκρατία» λένε. Δεν σιχαινόμαστε τίποτα περισσότερο από αυτούς που έχουν εξαντλημένα πνευματικά όρια και είναι φίδια κακεντρεχούς και παρατραβηγμένου ψευτοεγωισμού. Παλιότερα, θεωρούσαμε άλλες κοινωνικές ομάδες καλές αφορμές για τσάκισμα. Τώρα πια έχουμε βρει έναν καινούριο εχθρό για να εκτονώνουμε τις ψυχιστικές μας δυσλειτουργίες. Να επιδιώκει κανείς μονάχα καθαρά πρόσωπα στη ζωή του. Μακριά από τους κακόβουλα σκοτεινιασμένους, εκτός και αν επιθυμεί παιχνίδι στην αυλή των αδέσποτων όπου όλα είναι ανοιχτά. Τα καλύτερα και τα χειρότερα.

Όταν κάτι δεν θέλουμε, αυτόματα δηλώνουμε πως θέλουμε κάτι άλλο. Άρνηση του χ, αμέσως σηματοδοτεί την κατάφαση του κ=ψ-χ. Άλλα και όταν θέλουμε κάτι, προσδιορίζουμε αυτό που δεν θέλουμε. Ψ-χ // χ. Εμείς είμαστε συγκεκριμένοι για αυτό που δεν θέλουμε. Αρνούμαστε αυτό που αποτελέσαμε μέρος του για αρκετό καιρό για να ξέρουμε πως λειτουργεί. Θέλαμε στο παρελθόν έναν κόσμο με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, όμως καταλάβαμε πως μέσα στην πολυπλοκότητα του αυτός ο κόσμος διατρέχεται από άλλες σταθερές, ξένες, και από ένα σημείο και μετά εχθρικές, από τις φιλοσοφικές επιθυμίες μας. Αναγνωρίζουμε πως κάναμε μεγάλο λάθος στη ζωή μας που δείξαμε τη φλήρη εμπιστοσύνη στις ανθρώπινες δυνατότητες, όσο αφορά το ζήτημα της Κοινωνικής οργάνωσης, όσο και των διάφορων διάτρητων προσωπικών συμπεριφορών. Υπάρχουν και καλά σημεία, όμως δεν θεωρούμε πως είναι τα πλειοψηφικά και τα κυρίαρχα. Τα ουδέτερα και αυτά που μας εξοργίζουν μοιάζουν περισσότερα. Ριζικοί ανατροπείς κάθε θέσφατου, κάθε καθιερωμένου, κάθε συμβατικού. Καταργούμε κάθε διάλογο γιατί αυτός αποσκοπεί, ως αδόκιμη αφηρημένη μεταφυσική οντότητα, να μας παρασύρει από τη θέση ισορροπίας μας. Στη θέση του τοποθετούμε τη δημόσια καταγραφή των θέσεων με αποκλειστικό σκοπό την εσωτερική επεξεργασία τους από το κάθε άτομο. Ας προκαλέσουν τις χειρότερες δυνατές εντυπώσεις. Μοναδικός μας στόχος να διαβαστούν από την πρώτη λέξη μέχρι την τελευταία τελεία. Όταν ο Κ. Καστοριάδης έθετε μέσα του τον προβληματισμό για την ατομική ευθύνη, τότε ίσως να

συνεισητοποιουσε ενδόμυχα πως έβρισκε το μοναδικό μυστικό της απελευθερωτικής υπόθεσης. Μας αφήνει άραγε να μοιραστούμε τη χαρά του; Εμείς, θέτουμε ασυγκράτητα θυμωμένοι πλέον το ερώτημα; «Ανθρωπίων» ή ποιότητα; Ποιότητα, για έναν διαφορετικό άνθρωπο, ρε. Ζαβολιάρηδες ολκής θα είμαστε πάντα, γιατί «πούστηδες» το παιχνίδι σας είναι στημένο... Και χαμένο από καιρό.

Στενά ευρύτερα πέρα από το εύρος της Στενότητας

Ω, αισθητική της κρίσης, ξεκουράσου πια στην πολυθρόνα του τίποτα. Η αγαπημένη σου πρόγονος παραμέρισε για να περάσει το τρένο της αναγκαιωτής πρόκλησης. Πάλι ξεπρόβαλε η φυσιογνωμία της μικρής. Κινήθηκε ένα βήμα εμπρός, μα τρία πίσω.

Ούτε ένα εμπρός στη σούμα της ανεπιφύλακτης δίωξης. Ακούγονταν σειρήνες, καθώς πέρναγε το πυροσβεστικό. Είχε ανάψει φωτιά, χωρίς κανένα δράστη. Μαστροποί της αντιθετικής έλξης εξακολουθούν να διαβάλλουν τους διαπρεπείς μάστορες των συναρμολογούμενων πεδίων. Η εργαλειοθήκη παραμένει κλειστή, αλλά είναι εδώ. 'Οσοι πιστοί προσέλθουν έχουν πια πολλή δουλειά. Οι απεργιακές εξάρσεις δεν είναι του παρόντος, κάγχασε ο λουφαδόρος. «Πως θα στεγνώσει το σακάκι πριν παγώσει η σάρκα;» Ανασύνθεση τώρα για τη ζέση της ισχύος. Ανακατανομή πάντα για της αλήθειας την ορμή. Θλίψη, μίσος και οργή. Μακιγιαρισμένες κούκλες ενός κόσμου διαφορετικού. Βρήκαν οι «πράοι» εχθρό για τα στραβωμένα βέλη τους. Βρήκαν, όμως, οι συνετοί της άμετρης ασυδοσίας το βήμα για να στοχεύσουν με ακρίβεια. Λώρα, λώρα, μη διανοηθείς να δώσεις τίποτα τώρα. Ίσως πάρεις γρήγορα τα όλα.

«Σε αγαπάω». 'Όχι, μην το προσωποποιείς. Κανένας δεν αξίζει κάτι τόσο ειδικό, αν θέλει παρόμοιες εύνοιες και από τους άλλους. Το συναίσθημα της αναγούλας δικό μου, τα συμπεράσματα αυτών. Η αλήθεια όμως είναι εδώ το ψέμα απαρτίζουν όσοι μπλέκουν το συναίσθημα και το συμπέρασμα με το ναρκισσισμό τους.

Ποιος άραγε δεν λύγισε μπροστά στο βλέμμα της μικρής. Να τον βρούμε να του πούμε μπράβο. Είτε καλό, είτε κακό, το περίεργο πάντα είναι σημαντικό.

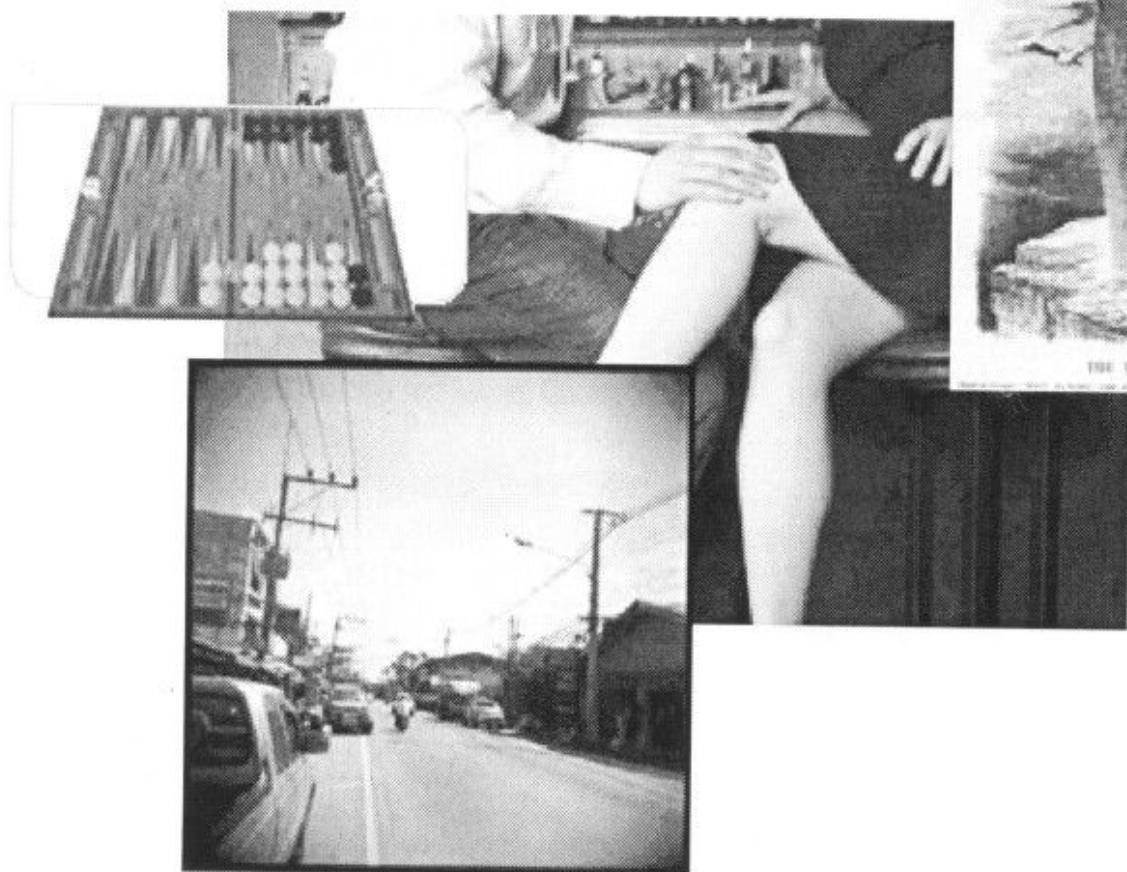
Η αίρεση των αμείλικτων φτιάχτηκε όταν εξαντλήθηκαν τα υλικά του εφικτού. Κάποιος φώναξε «βρίσε τους κατάμουτρα» και ας σε λιντσάρουν. Θα έχουν στραφεί τότε για τα καλά εναντίον των πιο καλών πτυχών του εαυτού τους.

Πνεύμα αλήτικο κάτσε να ξεκουραστείς. Έχεις πολύ δρόμο ακόμα. Ίσως ποτέ μη σταματήσεις να ταξιδεύεις στον κόσμο της αποκοπής... Εγιναν όλα εντάξει; Ο κάποιος επανέρχεται. «Έγινα μηδενιστής γιατί ήθελα το τέλειο. Ξέρω άλλους που αρρώστησαν από μια κίβδηλη τελειομανία, γιατί ήταν πραγματικά μηδενικά».

Προβοκάτορα μηδενιστή μην κουρνιάζεις ύπουλα ψιθύρισε το εξυπνοπούλι. «Σε θέλουν που και που για να κάνουν μπανιστήρι. Εσύ όμως κάνεις πως τους αγνοείς, ενώ γυρνάς ανάμεσα τους. Κανένας δεν τολμάει να σε πυροβολήσει, γιατί γνωρίζουν όλοι πως η εκπυρσοκρότηση είναι το τρικ που ξέρεις πιο καλά».

Και όταν το ρολό 'ι' χτυπήσει στις στιγμές και με τους ήχους που όλοι ελπίζουν, εμείς δεν θα είμαστε εκεί για να το ακούσουμε. Εμείς πετάξαμε κάθε ρολό 'ι' όταν αυτά αρνιόντουσαν πεισματικά να χτυπήσουν, χωρίς να ευθύνονται καθόλου για αυτό. Γιατί κανένας δεν τα χά'ι' δενε, γιατί κανένας δεν τα κούρδιζε. Και όταν ξαφνικά οι άλλοι έκριναν πως πρέπει να ασχοληθούν μαζί τους, εμείς ήμασταν ήδη στην εξοχή. Εκεί, που ο ήλιος δείχνει την ώρα και το κατατράσινο χορτάρι του λειβαδιού αποτυπώνει την ίδια τη ζωή. Γιατί όταν αυτοί θυμήθηκαν πως τα ρολόγια, είτε χρυσά, είτε της πλάκας, υπάρχουν για να

δείχνουν την ώρα, εμείς είχαμε ήδη καταργήσει τον ολοκληρωτισμό του χωροχρόνου και των κατασκευαστών του.

Αθήνα Δεκέμβριος 2008

